

ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΜΗΔΕΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σημείωση των μεταφραστών

Για να δώσουμε μια πιο σφαιρική εικόνα για την ζωή και τις ιδέες του Renzo Novatore, συμπεριλαμβάνουμε στην Ελληνική έκδοση τα πρόσθετα κείμενα που έχουν συμπεριληφθεί και στην Αγγλική έκδοση: η εισαγωγή του μεταφραστή στα Αγγλικά, η εισαγωγή από την Ιταλική έκδοση του Verso il Nulla Creatore και τα απομνημονεύματα του Enzo Martucci.

Σημείωση του μεταφραστή της Αγγλικής έκδοσης

Είναι δύσκολο να βρει κανείς αναρχικά έργα στα Αγγλικά που να είναι ταυτόχρονα και «ατομικιστικά» και ρητά επαναστατικά, που να τονίζουν την κεντρική σημασία του στόχου της ατομικής αυτοδιάθεσης για μια επανάσταση που θα «κοινωνικοποιήσει τον υλικό πλούτο» όπως θα «εξατομικεύσει τον πνευματικό πλούτο». Για αυτόν και για άλλους λόγους επέλεξα να μεταφράσω το *Προς το Δημιουργικό Μηδέν* του Renzo Novatore και να δημοσιεύσω αρκετά από τα μικρότερα έργα του. Γραμμένο λίγο μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, καθώς γινόταν επανάσταση στη Ρωσία και εξεγέρσεις στη Γερμανία και την Ιταλία, αυτό το ποιητικό κείμενο απαντά στην αναταραχή της εποχής του με ένα κάλεσμα για μια επανάσταση που θα μπορούσε πραγματικά να μετακινήσει το ανθρώπινο γένος πέρα από την πνευματική εξαθλίωση, την ισότητα στην ευτέλεια που προσέφεραν η δημοκρατία και ο σοσιαλισμός. Η αστική κοινωνία φαινόταν να έχει φτάσει στο σούρουπό της και ο Novatore έβλεπε την ελπίδα για μια νέα αυγή μόνο σε μια τέτοια επανάσταση – μια επανάσταση που θα ξεπερνούσε τα απλά οικονομικά αιτήματα των σοσιαλιστών και των κομμουνιστών – μια επανάσταση που θα κινείτο από μεγάλες ιδέες και μεγάλα πάθη και θα έσπαγε με τις χαμηλές αξίες του αστικού δημοκρατικού πολιτισμού.

Ο Novatore αναγνώρισε ότι ο πόλεμος είχε απλώς ενισχύσει τις χαμηλότερες και πιο δειλές από τις αστικές αξίες. Οι «προλεταριακοί βάτραχοι» απλώς άφησαν να τους οδηγήσουν στη σφαγή – σκοτώνοντας ο ένας τον άλλον για την υπόθεση εκείνων που τους εκμεταλλεύονταν – επειδή, παρά την εκμετάλλευσή τους, συνέχισαν να μοιράζονται τις αξίες των αφεντικών τους, των «αστικών φρύνων» – τις αξίες της κοιλιάς, τις δημοκρατικές αξίες της ισότητας στην ευτέλεια, τον κανόνα της επιβίωσης πάνω από τη ζωή.

Στην εποχή μας, όπου το «μεγάλο σούρουπο» της αστικής δημοκρατικής κοινωνίας που προαναγγέλλεται σε αυτό το κείμενο μοιάζει να έχει γίνει ένα αιώνιο σούρουπο που κάνει ολόκληρο τον κόσμο έναν θαμπό γκριζο εφιάλτη επιβίωσης, το κάλεσμα του Novatore για μια καταστροφική επανάσταση βασισμένη στα μεγάλα πάθη και τις ιδέες, στα όνειρα και τις επιθυμίες ενός ισχυρού και δυναμικού «εγώ» μοιάζει πιο αναγκαίο από ποτέ, αν θέλουμε να ξεπεράσουμε αυτόν τον θλιβερό βάλτο της μειριότητας. Φυσικά, καμία επανάσταση δεν μπορεί να πάει πολύ μακριά χωρίς την εξέγερση των εκμεταλλευμένων ενάντια στην κατάσταση τους. Αλλά αυτό ακριβώς είναι το ζητούμενο: όταν οι προλετάριοι εξεγείρονται ενάντια στην προλεταριοποίησή τους, αυτό σημαίνει ότι η εξέγερσή τους ξεπερνάει το αίτημα για γεμάτες κοιλιές και φτάνει στην ενεργό ιδιοποίηση των *γεμάτων ζωών*.

Ο Novatore αναγνώρισε ότι δεν μπορούσε κανείς να αγωνιστεί μόνος του ενάντια σε αυτή την τάξη πραγμάτων – ότι ήταν απαραίτητη η επανάσταση, όχι μόνο η ατομική εξέγερση. Αν κορόιδευε τους προλετάριους της εποχής του, ήταν επειδή δεν υψώθηκαν πάνω από τις αστικές ορδές με μεγάλα όνειρα και μεγάλη θέληση. Έτσι, όπως θα μπορούσε να είχε προβλέψει ο Novatore, η «μεγάλη προλεταριακή επανάσταση» στη Ρωσία έφτασε να αγκαλιάσει τις χειρότερες από τις αστικές αξίες και να δημιουργήσει μια τερατώδη μηχανή εκμετάλλευσης. Ξεκινώντας από τις αστικές αξίες της κοιλιάς που βάζουν την παραγωγικότητα πάνω απ' όλα, αυτόν τον αντι-ατομικό εξισωτισμό της επιβίωσης πάνω απ' όλα, πώς θα μπορούσε να κάνει διαφορετικά;

Τώρα περισσότερο από ποτέ χρειαζόμαστε ένα αντιδημοκρατικό, αντικαπιταλιστικό, αντικρατικό επαναστατικό κίνημα που να στοχεύει στην πλήρη απελευθέρωση κάθε ατόμου από όλα όσα το εμποδίζουν να ζήσει τη ζωή του με τους όρους των πιο όμορφων ονείρων του – ονείρων απελευθερωμένων από τα όρια της αγοράς. Ένα τέτοιο κίνημα πρέπει, βέβαια, να βρει τρόπους να παρέμβει στους πραγματικούς αγώνες όλων των εκμεταλλευμένων, να προχωρήσει την ταξική σύγκρουση προς μια πραγματική ρήξη με την κοινωνική τάξη και τις αξίες επιβίωσής της. Αυτά είναι ζητήματα που πρέπει να παλέψουμε τώρα αναλύοντας την παρούσα κατάσταση μας για να βρούμε τα ανοίγματα για το εξεγερσιακό μας σχέδιο. Το κείμενο του Novatore είναι ένα φως ποίησης και πάθους – ένα φως ανάμεσα σε πολλά – που μπορεί να μας βοηθήσει να διαπεράσουμε το σκοτάδι του καπιταλιστικού τεχνολογικού σούρουπου που μας περιβάλλει – μια ακτίνα μοναδικότητας που διαπερνά τη μουνιάδα της σημερινής μειριότητας με το κάλεσμά της για την επανάσταση των πιο ισχυρών ονείρων.

Βιογραφικό σημείωμα

Ο Renzo Novatore είναι το ψευδώνυμο του Abele Rizieri Ferrari, ο οποίος γεννήθηκε στην Arcola της Ιταλίας (χωριό της La Spezia) στις 12 Μαΐου 1890 σε μια φτωχή αγροτική οικογένεια. Απρόθυμος να προσαρμοστεί στη σχολική πειθαρχία, παρακολούθησε μόνο λίγους μήνες της πρώτης τάξης του γυμνασίου και στη συνέχεια εγκατέλειψε το σχολείο για πάντα. Αν και ο πατέρας του τον ανάγκασε να εργάζεται στο αγρόκτημα, η ισχυρή θέλησή του και η δίψα του για γνώση τον οδήγησαν να γίνει αυτοδίδακτος ποιητής και φιλόσοφος. Εξερευνώντας τα θέματα αυτά έξω από τα όρια που του έθετε το εκπαιδευτικό σύστημα, ως νέος διάβασε με κριτικό πνεύμα τον Στίρνερ, τον Νίτσε, τον Ουάιλντ, τον Ίψεν, τον Μποντιέρ, τον Σοπενχάουερ και πολλούς άλλους.

Από το 1908 και μετά θεωρούσε τον εαυτό του αναρχικό. Το 1910, κατηγορήθηκε για τον εμπρησμό μιας τοπικής εκκλησίας και πέρασε τρεις μήνες στη φυλακή. Ένα χρόνο αργότερα, έφυγε για αρκετούς μήνες επειδή η αστυνομία τον καταζητούσε για κλοπή και ληστεία. Στις 30 Σεπτεμβρίου 1911, η αστυνομία τον συνέλαβε για βανδαλισμό. Το 1914 άρχισε να γράφει για αναρχικές εφημερίδες. Στρατολογήθηκε κατά τη διάρκεια του πρώτου παγκόσμιου πολέμου. Λιποτάκτησε από το σύνταγμα του στις 26 Απριλίου 1918 και καταδικάστηκε σε θάνατο από στρατιωτικό δικαστήριο για λιποταξία και εσχάτη προδοσία στις 31 Οκτωβρίου. Εγκατέλειψε το χωριό του και έφυγε τρέχοντας, προπαγανδίζοντας την ένοπλη εξέγερση κατά του κράτους.

Στις 30 Ιουνίου 1919, ένας αγρότης τον πούλησε στην αστυνομία μετά από μια εξέγερση στη La Spezia. Καταδικάστηκε σε δεκαετή φυλάκιση, αλλά απελευθερώθηκε με γενική αμνηστία λίγους μήνες αργότερα. Επανεντάχθηκε στο αναρχικό κίνημα και έλαβε μέρος σε διάφορες εξεγερσιακές προσπάθειες. Το 1920, η αστυνομία τον συνέλαβε και πάλι για ένοπλη επίθεση σε αποθήκη όπλων στους ναυτικούς στρατώνες της Val di Fornola. Αρκετούς μήνες αργότερα, ήταν ελεύθερος και συμμετείχε σε μια άλλη εξεγερσιακή προσπάθεια που απέτυχε εξαιτίας ενός χαφιέ.

Το καλοκαίρι του 1922, τρία φορτηγά γεμάτα φασίστες σταμάτησαν μπροστά από το σπίτι του, όπου ζούσε με τη σύζυγο και τους δύο γιους του. Οι φασίστες περικύκλωσαν το σπίτι, αλλά ο Novatore χρησιμοποίησε χειροβομβίδες εναντίον τους και κατάφερε να διαφύγει. Κατέφυγε στην παρανομία για άλλη μια φορά.

Στις 29 Νοεμβρίου 1922, ο Novatore και ο σύντροφός του, Sante Pollastro, μπήκαν σε μια ταβέρνα στην Teglia. Τρεις караμπινιέροι (ιταλική στρατιωτική αστυνομία) τους ακολούθησαν μέσα. Όταν οι δύο αναρχικοί προσπάθησαν να φύγουν, οι караμπινιέροι άρχισαν να πυροβολούν. Ο ανθυπασπιστής σκότωσε τον Novatore, αλλά στη συνέχεια σκοτώθηκε από τον Pollastro. Ένας караμπινιέρος έφυγε τρέχοντας και ο τελευταίος παρακάλεσε τον Pollastro για έλεος. Ο αναρχικός διέφυγε χωρίς να τον πυροβολήσει.

Ο Renzo Novatore έγραφε σε πολλές αναρχικές εφημερίδες (Cronaca Libertaria, Il Libertario, Iconoclasta!, Gli Scamicciati, Nichilismo, Pagine Libere), όπου συζητούσε με άλλους αναρχικούς (μεταξύ των οποίων ο Camillo Berneri). Εξέδιδε ένα περιοδικό, το Vertice, το οποίο δυστυχώς έχει χαθεί. Το 1924, μια ατομικιστική αναρχική ομάδα δημοσίευσε δύο φυλλάδια με κείμενά του: Al Disopra dell'Arco και Verso il Nulla Creatore.

Εισαγωγή από την έκδοση του 1993 που εκδόθηκε από το Centrolibri-Edizioni Anarchiche e Libertarie

Περίπου 70 χρόνια από την πρώτη του έκδοση, το *Προς το Δημιουργικό Μηδέν* φαίνεται να διατηρεί πραγματικά ανέπαφη την καταστροφική του δύναμη. Αυτό το χαρακτηριστικό της αναλλοίωτης επικαιρότητας, σε πείσμα κάθε ανατρεπτικού κοινωνικού γεγονότος και πέρα από τη λογοτεχνική μορφή, είναι κοινό σε πολλά από τα γραπτά των ατομικιστών αναρχικών, δηλαδή εκείνων που δεν στήριζαν τη ζωή τους σε ένα κοινωνικό και οικονομικό πρόγραμμα που επρόκειτο να υλοποιηθεί - η εγκυρότητα του οποίου θα μπορούσε να καθοριστεί μόνο από την Ιστορία - αλλά στο άτομο, στο να είναι ένας πραγματικός άνθρωπος με σάρκα και οστά. (Αυτό εξηγεί πολύ πιθανόν την πρόσφατη αναζωπύρωση του ενθουσιασμού για το έργο του Στίρνερ).

Αλλά η αναβαθμισμένη αξία του ατόμου δεν μπορεί και δεν πρέπει να παρακμάσει στη συγκρότηση μιας νέας σχολής, μιας νέας ιδεολογίας, η οποία σε μια εποχή αβεβαιότητας όπως αυτή που διανύουμε θα μπορούσε να προσελκύσει όλους εκείνους - και είναι πολλοί - που πηγαίνουν σε αναζήτηση ενός σημείου ακλόνητης στήριξης. Δεν μπορεί κανείς να αντικαταστήσει το Κόμμα με το άτομο μόνο και μόνο επειδή θεωρείται απαλλαγμένο από κάθε κριτική σε σχέση με την κοινωνική πραγματικότητα. Εν κατακλείδι, ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι αυτός του εγκλωβισμού στον κλασικό γυάλινο πύργο, όπως είχαν κάνει, στην πραγματικότητα, πολλοί ατομικιστές αναρχικοί στο παρελθόν.

Πολλοί, αλλά όχι όλοι. Εδώ λοιπόν βρίσκεται η ανατύπωση του έργου του Renzo Novatore που μας επιτρέπει να ανακαλύψουμε εκ νέου τη μορφή του κάτω από διάφορες πτυχές που είναι εξαιρετικές για τον ατομικιστή αναρχικό, αφού όχι μόνο απαλλάσσεται από πιθανές εικασίες περί ατομικισμού, αλλά αποτελεί ταυτόχρονα ένα κάλεσμα στον αγώνα με μια επικαιρότητα που ενίοτε εκπλήσσει.

Μεταξύ εκείνων που δηλώνουν ατομικιστές αναρχικοί, ο Renzo Novatore κατέχει αναμφίβολα μια αξιοσημείωτη θέση, όντας ένα από τα σπουδαιότερα παραδείγματα αυτού που σε προηγούμενες εποχές ονομαζόταν «ηρωικός και εικονοκλαστικός αναρχισμός». Άνθρωπος της σκέψης και της δράσης, κατά τη διάρκεια της ζωής του, ο Novatore είχε τον τρόπο να δείχνει τις περισσότερες φορές τη μοναδικότητά του.

Κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, όταν ο παρεμβατισμός βρήκε ουκ ολίγους οπαδούς μεταξύ των αναρχικών, ιδιαίτερα στις τάξεις των ατομικιστών, ο Novatore τάχθηκε αποφασιστικά κατά του πολέμου, λιποτακτώντας με τα όπλα στο χέρι και καταδικάστηκε γι' αυτό σε θάνατο από το δικαστήριο της La Spezia. Σε αντίθεση με τη μεγάλη μερίδα των άλλων ατομικιστών που διασκέδαζαν με ακαδημαϊκούς διαλογισμούς για το «Εγώ», ο Novatore ζούσε ως παράνομος διαπράττοντας τρομοκρατικές επιθέσεις και απαλλοτριώσεις και συμμετέχοντας ενεργά σε πολυάριθμες εξεγερσιακές προσπάθειες μέχρι που σκοτώθηκε σε ανταλλαγή πυροβολισμών με караμπινιέρους το 1922.

Αντιδογματικός, ερχόταν συχνά και πρόθυμα σε αντιπαράθεση τόσο με τους μάτσο αναρχικούς οργανωτές της UAI (Ένωση Ιταλών Αναρχικών) – είχε μια πολύ βίαιη διαμάχη με τον Camillo Berneri – όσο και με τους εκφραστές ενός συγκεκριμένου τύπου αναρχικού ατομικισμού (όπως ο Carlo Molaschi). Για τον Novatore – αναγνώστη του Στίνερ, αλλά όχι γι' αυτό μαθητή του Στίνερισμού – η επιβεβαίωση του ατόμου, η συνεχής ένταση προς την ελευθερία, οδηγούσε αναπόφευκτα στον αγώνα ενάντια στο υπαρκτικό, στη βίαιη μάχη ενάντια στην εξουσία και ενάντια σε κάθε είδους στάση του τύπου «περιμένω - και βλέπω».

Γραμμένο γύρω στο 1921, το Προς το Δημιουργικό Μηδέν, το οποίο αισθάνεται εμφανώς τα αποτελέσματα της επιρροής του Νίτσε στον συγγραφέα, επιτίθεται κατά του χριστιανισμού, του σοσιαλισμού, της δημοκρατίας, του φασισμού το ένα μετά το άλλο, αναδεικνύοντας την υλική και πνευματική εξαθλίωση σε όλα αυτά. Όλα εκείνα που οδήγησαν στην παρακμή του ατόμου, εκείνα που το υπέβαλαν με διάφορες προφάσεις σε «κοινωνικά φαντάσματα», επιτίθενται με

εικονοκλαστικό μένος. Με αυτή την κριτική σε ό,τι υποτιμά τη μοναδικότητα του ατόμου – η οποία εξακολουθεί να ισχύει και σήμερα – ο Novatore κατεδαφίζει όλες τις διαδεδομένες κοινοτοπίες για την αξία των ατόμων. Άλλοτε με ένα χαμόγελο στα χείλη και άλλοτε με οργή, ο Novatore διαψεύδει όποιον τον φαντάζεται κλεισμένο στο μοναστήρι της φιλοσοφικής κερδοσκοπίας – απωθεί τις κατηγορίες εκείνων που τον θεωρούν τυφλό αρνητή, στερημένο από την προταγματικότητα – δείχνει τον παραλογισμό εκείνων που τον θεωρούν αντίθετο στην επανάσταση και ευνοϊκό μόνο στην ατομική εξέγερση. Και όλα αυτά χωρίς να χάνει ποτέ την ευκαιρία να επιβεβαιώσει τη μοναδικότητα του ατόμου, το μεγαλείο του ονείρου. Τη δύναμη της επιθυμίας, την ομορφιά της αναρχίας. Με άλλα λόγια, να αυτό που σήμερα έχει φτάσει να θεωρείται ξεπερασμένο, αλλά που ίσως είναι πιο απλά εκτός μόδας.

Σίγουρα, έχει περάσει πολύς καιρός από τη συγγραφή αυτού του κειμένου. Όμως ο θρίαμβος της δημοκρατίας, η επιβίωση του σταλινισμού, η αναγέννηση του φασισμού, ο κατακλυσμός της τεχνολογίας, η καθολίκευση των αγαθών, η επικύρωση που πραγματοποιείται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ο περιορισμός της γλώσσας, η περιφρόνηση της ουτοπίας – όλα αυτά συνωμοτούν για να πνίξουν το άτομο σε μια θάλασσα μειριότητας, να δαμάσουν τη μοναδικότητά του, να εξευμενίσουν κάθε ένστικτο εξέγερσης μέσα του, να το καταστήσουν ανίκανο για αγάπη καθώς και για μίσος, ανίκανο στην ήσυχη ζωή του – όλα αυτά είναι τρομακτικά επίκαιρα. Εδώ αυτό συμβαίνει επειδή καθιστά εξίσου επίκαιρο αυτό που μπορεί να χρησιμεύσει για να βεβηλώσει και να καταπολεμήσει αυτή την κατάσταση.

Ένα πράγμα είναι βέβαιο, μόνο εκείνος που προτιμά τη φουρτουνιασμένη θάλασσα από το στάσιμο νερό θα ξέρει σίγουρα πως να εκτιμήσει το εικονοκλαστικό έργο του Renzo Novatore.

M.S.

RENZO NOVATORE **του Enzo Martucci**

*«Η ψυχή μου είναι ένας ιερόσυλος ναός
στου οποίου οι καμπάνες της αμαρτίας και του εγκλήματος,
ηδονικές και διεστραμμένες,
ηχούν δυνατά την εξέγερση και την απελπισία.»*

Αυτά τα λόγια που γράφτηκαν το 1920, μας δίνουν μια γεύση του προμηθειακού όντος του Renzo Novatore.

Ο Novatore ήταν ένας ποιητής της ελεύθερης ζωής. Δεν ανεχόταν καθόλου δεσμά και περιορισμούς, ήθελε να ακολουθήσει κάθε παρόρμηση που έβγαινε από μέσα του. Ήθελε να κατανοήσει τα πάντα και να βιώσει όλες τις αισθήσεις – αυτές που οδηγούν στην άβυσσο και αυτές που οδηγούν στα αστέρια. Και έπειτα στο θάνατο να λιώσει στην ανυπαρξία, έχοντας ζήσει έντονα και ηρωικά, ώστε να φτάσει στην πλήρη δύναμή του ως ολοκληρωμένος άνθρωπος.

Γιος ενός φτωχού αγρότη από την Arcola της Ιταλίας, ο Abile Riziero Ferrari (Renzo Novatore) έδειξε σύντομα τη μεγάλη του ευαισθησία και επαναστατικότητα. Όταν ο πατέρας του ήθελε να οργώσει τα χωράφια, εκείνος το έσκαγε, κλέβοντας φρούτα και κοτόπουλα για να τα πουλήσει, ώστε να αγοράσει βιβλία για να τα διαβάσει κάτω από ένα δέντρο στο δάσος. Με αυτόν τον τρόπο μορφώθηκε και γρήγορα ανέπτυξε μια προτίμηση για τους αντικομμφορμιστές συγγραφείς. Σε αυτούς βρήκε λόγους για την ενστικτώδη αποσιροφή του προς την καταπίεση και τους περιορισμούς, προς τις αρχές και τους θεσμούς που περιορίζουν τους ανθρώπους στην υπακοή και την παραίτηση.

Ως νεαρός εντάχθηκε στην ομάδα των αναρχοκομμουνιστών της Arcola, αλλά δεν ήταν ικανοποιημένος από την αρμονία και την περιορισμένη ελευθερία της νέας κοινωνίας που περίμεναν με τόση ανυπομονησία. «Είμαι μαζί σας στην καταστροφή της τυραννίας της υπάρχουσας κοινωνίας», είπε, «αλλά όταν το κάνετε αυτό και αρχίσετε να χτίζετε μια καινούργια, τότε θα σας αντιπαθώ και θα σας ξεπεράσω».

Μέχρι τα δεκαπέντε του χρόνια, ο Renzo συμπεριέλαβε την εκκλησία στην ποίησή του. Μετά από αυτό, ελεύθερος και χωρίς προκαταλήψεις, δεν άπλωσε ποτέ τις ρίζες του στην αγελαία ύπαρξη του χωριού του, αλλά βρέθηκε συχνά σε σύγκρουση τόσο με τους ανθρώπους όσο και με τον νόμο. Σκανδάλισε την ευυπόληπτη οικογένειά του, η οποία αναρωπιόταν τι είχαν κάνει για να αξίζουν έναν τέτοιο διάβολο...

... Ο Novatore, ο οποίος ήταν επηρεασμένος από τον Μποντιέρ και τον Νίτσε, υποστήριζε ότι έχουμε ανάγκες και προσδοκίες που δεν μπορούν να ικανοποιηθούν χωρίς να τραυματιστούν οι ανάγκες και οι προσδοκίες των άλλων. Επομένως, πρέπει είτε να τις απαρνηθούμε και να γίνουμε σκλάβοι, είτε να τις ικανοποιήσουμε και να έρθουμε σε σύγκρουση με την Κοινωνία, όποιου είδους κι αν είναι αυτή, ακόμη κι αν αυτοαποκαλείται αναρχική.
Novatore:

«Η αναρχία δεν είναι μια κοινωνική μορφή, αλλά μια μέθοδος εξατομίκευσης. Καμία κοινωνία δεν θα μου παραχωρήσει κάτι περισσότερο από μια περιορισμένη ελευθερία και μια ευημερία που παραχωρεί σε κάθε μέλος της. Αλλά δεν είμαι ικανοποιημένος με αυτό και θέλω περισσότερα. Θέλω όλα όσα έχω τη δύναμη να κατακτήσω. Κάθε κοινωνία προσπαθεί να με περιορίσει στα μεγαλοπρεπή όρια του επιτρεπόμενου και του απαγορευμένου . Αλλά εγώ δεν αναγνωρίζω αυτά τα όρια, γιατί τίποτα δεν απαγορεύεται και όλα επιτρέπονται σε όσους έχουν τη δύναμη και την audacia.»

Κατά συνέπεια, η αναρχία, η οποία είναι η φυσική ελευθερία του ατόμου που απελευθερώνεται από τον απεχθή ζυγό των πνευματικών και υλικών ηγετών, δεν είναι η κατασκευή μιας νέας και ασφυκτικής κοινωνίας. Είναι ένας αποφασιστικός αγώνας ενάντια σε όλες τις κοινωνίες - χριστιανικές, δημοκρατικές, σοσιαλιστικές, κομμουνιστικές κ.λπ. κ.λπ. Ο αναρχισμός είναι ο αιώνιος αγώνας μιας μικρής μειοψηφίας αριστοκρατικών παρείσακτων ενάντια σε όλες τις κοινωνίες που διαδέχονται η μία την άλλη στη σκηνή της ιστορίας.»

Αυτές ήταν οι ιδέες που εξέφρασε ο Novatore στο *Il Libertario* της La Spezia, στο *L'Iconoclasta* της Pistoia και σε άλλα αναρχικά περιοδικά. Και αυτές ήταν οι ιδέες που με επηρέασαν τότε, καθώς ήμουν καλά προετοιμασμένος να τις δεχτώ.

Κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου ο Novatore αρνήθηκε να πολεμήσει για έναν σκοπό που δεν ήταν δικός του και κατέφυγε στα βουνά. Οξυδερκής, θαρραλέος, άγρυπνος, με το πιστόλι του σε ετοιμότητα οι αρχές απέτυχαν σε κάθε προσπάθεια να τον συλλάβουν. Στο τέλος του πολέμου οι λιποτάκτες αμνηστεύτηκαν και εκείνος μπόρεσε να επιστρέψει στο χωριό του όπου τον περίμεναν η γυναίκα του και ο γιος του.

Ήμουν δεκαέξι ετών και είχα φύγει από το σπίτι και τις σπουδές μου, απελευθερώνοντας τον εαυτό μου από την αστική μου οικογένεια, η οποία είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να σταματήσει τις αναρχικές μου δραστηριότητες. Περνώντας από τη Saranza στο δρόμο για το Μιλάνο, σταμάτησα για να γνωρίσω τον Novatore, έχοντας διαβάσει το άρθρο του «Ο εικονοκλαστικός ατομικισμός μου». Ο Renzo ήρθε αμέσως να με συναντήσει μαζί με έναν άλλο αναρχικό, τον Lucherini.

Περάσαμε αξέχαστες ώρες μαζί. Οι συζητήσεις μας ήταν μακρές και με βοήθησε να συμπληρώσω τα κενά στη σκέψη μου, βάζοντάς με στο δρόμο για

τη λύση πολλών θεμελιωδών προβλημάτων. Μου έκανε εντύπωση ο ενθουσιασμός του.

Η εμφάνισή του ήταν εντυπωσιακή. Μεσαίου ύψους, αθλητική σωματική διάπλαση και μεγάλο μέτωπο. Τα μάτια του ήταν ζωηρά και εξέφραζαν ευαισθησία, εξυπνάδα και δύναμη. Είχε ένα ειρωνικό χαμόγελο που φανέρωνε την περιφρόνηση ενός ανώτερου πνεύματος για τους ανθρώπους και τον κόσμο. Ήταν τριάντα ενός ετών, αλλά είχε ήδη την αύρα της μεγαλοφυΐας.

Μετά από δύο μήνες περιπλάνησης στην Ιταλία με την αστυνομία στα πόδια μου, επέστρεψα στην Arcola για να ξαναδώ τον Renzo. Όμως η Έμμα, η γυναίκα του, μου είπε ότι και αυτός ήταν κυνηγημένος και ότι μπορούσα να τον συναντήσω μόνο τη νύχτα στο δάσος.

Για άλλη μια φορά είχαμε μακρές συζητήσεις και μπόρεσα να εκτιμήσω ακόμη περισσότερο τις εξαιρετικές του ιδιότητες ως ποιητή, φιλοσόφου και ανθρώπου της δράσης. Εκτίμησα τη δύναμη της διανόησής του και τη λεπτή ευαισθησία του που ήταν σαν εκείνη ενός Έλληνα θεού ή ενός θείκου θηρίου. Χωρίσαμε για τελευταία φορά τα ξημερώματα.

Και οι δύο μας ζούσαμε κάτω από τρομερές συνθήκες. Βρισκόμασταν σε ανοικτό αγώνα ενάντια στην Κοινωνία, η οποία ήθελε να μας ρίξει στη φυλακή. Ο Renzo είχε δεχτεί επίθεση στο σπίτι του στο Fresonaro από μια ομάδα ένοπλων φασιστών που σκόπευαν να τον σκοτώσουν, αλλά τους έδιωξε με αυτοσχέδιες χειροβομβίδες. Μετά από αυτό έπρεπε να κρατήσει μια ασφαλή απόσταση από το χωριό.

Παρά το γεγονός ότι ήταν παράνομος, συνέχισε να αναπτύσσει τις ατομικιστικές αναρχικές ιδέες του σε ελευθεριακές εφημερίδες. Έκανα το ίδιο και προκαλέσαμε την οργή των θεωρητικών του αναρχοκομμουνισμού. Ένας από αυτούς, ο καθηγητής Camillo Berneri, μας περιέγραψε στο τεύχος *L'Iconoclasta* του Οκτωβρίου 1920 ως «Παρανοϊκούς μεγαλομανείς, υμνητές μιας τρελής φιλοσοφίας και μιας παρακμιακής λογοτεχνίας, αδύναμους μιμητές των καλλιτεχνών του οπίου και του χασίς, σειρήνες για πόση ώρα».

Δεν μπόρεσα να απαντήσω, διότι στο μεταξύ είχα συλληφθεί και κλειστεί στο αναμορφωτήριο. Αλλά ο Renzo απάντησε και για τους δυο μας και τα έβαλε με «αυτόν τον βιβλιοφάγο, στον οποίο είναι δύσκολο να βρει κανείς το πνεύμα και τη φωτιά ενός αληθινού αναρχικού».

Περισσότερο από ένα χρόνο αργότερα αποφυλακίστηκα προσωρινά, αλλά δεν μπόρεσα να μάθω τίποτα σχετικά με το πού βρισκόταν ο Renzo. Τελικά έλαβα την φριχτή είδηση ότι είχε σκοτωθεί.

Βρισκόταν σε ένα πανδοχείο στο Bolzaneto, κοντά στη Γένοβα, μαζί με τον αιρόμητο λαθρομετανάστη S.P., όταν μια ομάδα караμπινιέρων έφτασε μεταμφιεσμένη ως κυνηγοί. Ο Novatore και ο S. P. άνοιξαν αμέσως πυρ και η αστυνομία απάντησε. Το τραγικό αποτέλεσμα ήταν δύο νεκροί, ο Renzo και ο Marasciallo Lemprano των караμπινιέρων, και ένας αστυνομικός τραυματισμένος. Αυτό συνέβη το 1922: λίγους μήνες πριν από τη φασιστική επέλαση στη Ρώμη.

Έτσι, ένας μεγάλος και πρωτότυπος ποιητής, ο οποίος, κάνοντας πράξη τις σκέψεις και τα συναισθήματά του, επιτέθηκε στο ψωριάρικο κοπάδι των προβάτων και των βοσκών, πέθανε σε ηλικία τριάντα τριών ετών. Έδειξε ότι η ζωή μπορεί να ζει με ένταση και όχι με διάρκεια, όπως θέλει και εφαρμόζει η δειλή μάζα.

Μετά το θάνατό του ανακαλύφθηκε ότι, μαζί με μερικούς άλλους, ετοιμαζόταν να χτυπήσει την κοινωνία και να της αποσπάσει αυτό που αρνείται στο άτομο. Και στο Κακουργιοδικείο όπου δικάστηκαν οι συνεργοί του, ένας συνήγορος πολιτικής αγωγής αναγνώρισε τη γενναιότητά του και τον αποκάλεσε «ένα παράξενο μείγμα φωτός και σκοταδιού, αγάπης και αναρχίας, μεγαλείου και εγκλήματος».

Λίγοι φίλοι συγκέντρωσαν μερικά από τα γραπτά του και τα εξέδωσαν μετά θάνατον σε δύο τόμους: Πάνω από την εξουσία (Al Disopra dell'Arco) και Προς το δημιουργικό μηδέν (Verso il Nulla Creatore). Άλλα γραπτά παρέμειναν στην οικογένειά του ή χάθηκαν.

Έτσι έζησε και πέθανε ένας εξαιρετικός άνθρωπος – ο άνθρωπος που ένιωθα ότι ήταν πιο κοντά μου στα ιδανικά και τις φιλοδοξίες του. Ο ίδιος περιέγραφε τον εαυτό του ως «άθεο της μοναξιάς». Ήθελε να «γοητεύσει το αδύνατο» και αγκάλιαζε τη ζωή σαν φλογερός εραστής. Ήταν ένας υψηλός κατακτητής της αθανασίας και της δύναμης, που ήθελε να φέρει τα πάντα στο μέγιστο μεγαλείο της ομορφιάς.

* * * * *

ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΜΗΔΕΝ

I

Η εποχή μας είναι μια εποχή παρακμής. Ο αστικός-χριστιανικός-πλήθβειος πολιτισμός έφτασε στο αδιέξοδο της εξέλιξής του εδώ και πολύ καιρό.

Η δημοκρατία κατέφτασε!

Αλλά κάτω από την ψευδή ομορφιά του δημοκρατικού πολιτισμού, οι υψηλότερες πνευματικές αξίες έχουν πέσει, διαλυθήκαν.

Το σκόπιμο σθένος, η βάρβαρη ατομικότητα, η ελεύθερη τέχνη, ο ηρωισμός, η ιδιοφυΐα, η ποίηση έχουν περιφρονηθεί, κοροϊδευτεί, συκοφαντηθεί.

Και όχι στο όνομα του «εγώ», αλλά του «κοινού». Όχι στο όνομα του «μοναδικού», αλλά της κοινωνίας.

Έτσι ο χριστιανισμός – καταδικάζοντας την πρωτόγονη και άγρια δύναμη του παρθένου ενστικτού – σκότωσε την έντονα παγανιστική «έννοια» της χαράς της γης. Η δημοκρατία – ο απόγονος της – δοξάστηκε κάνοντας την αιτιολόγηση για αυτό το έγκλημα και απολαμβάνοντας την άσχημη και χυδαία αχρειότητά της.

Ήδη το γνωρίζαμε!

Ο χριστιανισμός είχε φυτέψει βάνουσα τη δηλητηριασμένη λεπίδα στην υγιή, τρεμάμενη σάρκα όλης της ανθρωπότητας· είχε ωθήσει ένα κρύο κύμα σκοταδιού με μυστικιστική στυγνή οργή για να εξασθενήσει τη γαλήνια και εορταστική θριαμβολογία του διονυσιακού πνεύματος των παγανιστών προγόνων μας.

Σε ένα κρύο απόγευμα, ο χειμώνας έπεσε θανάσιμα πάνω σε ένα ζεστό μεσημέρι του καλοκαιριού. Ήταν ο χριστιανισμός που, αντικαθιστώντας το φάντασμα του «θεού» με τη ζωντανή πραγματικότητα του «Εγώ», ανακηρύχθηκε ο σκληρός εχθρός της χαράς της ζωής και εκδικήθηκε άτιμα για τη γήινη ζωή.

Με τον χριστιανισμό, η ζωή στάλθηκε για να θρηνησει στην τρομακτική άβυσσο των πιο πικρών αποκηρύξεων· σπρώχτηκε προς τον παγετώνα της απόρριψης και του θανάτου. Και από αυτόν τον παγετώνα της απάρνησης και του θανάτου, γεννήθηκε η δημοκρατία.

Έτσι, η δημοκρατία – η μητέρα του σοσιαλισμού – είναι η κόρη του χριστιανισμού.

II

Με τον θρίαμβο του δημοκρατικού πολιτισμού δοξάστηκε ο πνευματικός όχλος. Με τον έντονο αντι-ατομικισμό της – η δημοκρατία – ανίκανη να καταλάβει ένα τέτοιο πράγμα – ποδοπάτησε όλη την ηρωική ομορφιά του αντι-κολεκτιβιστικού και δημιουργικού «Εγώ».

Οι αστικοί φρύννοι και οι προλεταριακοί βάτραχοι έσφιζαν ο ένας το χέρι του άλλου σε μια κοινή πνευματική προστυχιά, λαμβάνοντας ευσεβώς Θεία Κοινωνία από το μολυβδένιο κύπελλο που περιέχει το γλοιώδης ποτό των ιδίων των κοινωνικών ψεμάτων που η δημοκρατία έδωσε στον καθένα τους.

Και τα τραγούδια που οι αστοί και οι προλετάριοι φώναζαν στην πνευματική τους κοινωνία ήταν ένα κοινό και θορυβώδες «Ζήτω!» στη νικηφόρα και θριαμβευτική Χήνα.

Και ενώ τα «Ζήτω!» ξέσπασαν δυνατά και ξέφρενα , αυτή – η δημοκρατία - πίεσε το πλήβειο κάλυμμα στο μέτωπό της , διακηρύσσοντας – τι άσχημη και άγρια ειρωνεία – τα ίσα δικαιώματα... του Ανθρώπου!

Τότε ήταν που ο Αετός, με τη συνειτή επίγνωση του, χτύπησε τα πιτάνια φτερά του πιο γοργά, πετώντας– αηδιασμένος από την ανούσια παράσταση – προς την κορυφή του διαλογισμού.

Έτσι, η δημοκρατική Χήνα παρέμεινε βασίλισσα του κόσμου και κυρία όλων των πραγμάτων, αυτοκρατορική κυρία και δέσποινα.

Αλλά επειδή κάτι που περίμενε από πάνω της γέλασε, αυτή – μέσω του σοσιαλισμού, ο μόνος αληθινός γιος της – κινήθηκε για να ρίξει μια πέτρα και μια λέξη στο χαμηλό βαλτώδες βασίλειο όπου οι φρύννοι και οι βάτραχοι κόαζαν, για να ξεσηκώσει έναν υλιστικό καυγά με σκοπό να οδηγήσει σε έναν πιτάνιο πόλεμο ενάντια σε υπέροχες ιδέες και στην πνευματικότητα. Και στα έλη, ο καυγάς ξέσπασε. Ξέσπασε με τέτοιο πληβείο τρόπο που πλατσούρισε λάσπη τόσο ψηλά που λέρωσε τα αστέρια.

Έτσι, όλα μολύνθηκαν με τη δημοκρατία.

Όλα!

Ακόμα και αυτό που ήταν καλύτερο εδώ.

Ακόμα και αυτό που ήταν χειρότερο εδώ.

Κατά την ηγεμονία της δημοκρατίας, οι αγώνες που ανοίχθηκαν μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας ήταν καχεκτικοί αγώνες, ανίσχυρα φαντάσματα πολέμου, στερημένοι από κάθε περιεχόμενο υψηλής πνευματικότητας και

γενναίου επαναστατικού μεγαλείου, ανίκανοι να δημιουργήσουν μια διαφορετική αντίληψη της ζωής, ισχυρότερη και πιο όμορφη.

Οι αστοί και οι προλετάριοι, αν και συγκρούονταν για τα ζητήματα της τάξης, της δύναμης και της κοιλιάς, παρέμεναν πάντοτε ενωμένοι στο κοινό μίσος ενάντια στους μεγάλους αλήτες του πνεύματος, ενάντια στους μοναχικούς της ιδέας. Ενάντια σε όλους εκείνους που είναι προσβεβλημένοι από τη σκέψη, εναντίον όλων εκείνων που μεταμορφώθηκαν από μια ανώτερη ομορφιά.

Με τον δημοκρατικό πολιτισμό, ο Χριστός έχει θριαμβεύσει.

Εκτός από τον παράδεισο στον ουρανό, «οι πτωχοί τω πνεύματι» είχαν δημοκρατία στη γη.

Εάν ο θρίαμβος δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί, θα τον ολοκληρώσει ο σοσιαλισμός. Στη θεωρητική του σύλληψη, το έχει ήδη ανακοινώσει εδώ και πολύ καιρό. Στοχεύει στην «ισοπέδωση» κάθε ανθρώπινης αξίας.

Ακούστε, ω νεανικά πνεύματα!

Ο πόλεμος ενάντια στο ανθρώπινο άτομο ξεκίνησε από τον Χριστό στο όνομα του θεού, αναπτύχθηκε από τη δημοκρατία στο όνομα της κοινωνίας και απειλεί να ολοκληρωθεί στον σοσιαλισμό στο όνομα της ανθρωπότητας.

Εάν δεν γνωρίζουμε εγκαίρως πώς να καταστρέψουμε αυτά τα τρία παράλογα καθώς και επικίνδυνα φαντάσματα, το άτομο θα χαθεί ανεπόφευκτα.

Είναι απαραίτητο η εξέγερση του «εγώ» να επεκταθεί, να διευρυνθεί, να γενικευτεί!

Εμείς – οι προάγγελοι της εποχής – έχουμε ήδη ανάψει τους φανούς!

Έχουμε ανάψει τους πυρσούς της σκέψης.

Κραδαίνουμε το τσεκούρι της δράσης.

Και τα έχουμε σπάσει.

Και τα έχουμε ξεχαρβαλώσει.

Αλλά τα ατομικά μας «εγκλήματα» πρέπει να είναι η μοιραία ανακοίνωση μιας μεγάλης κοινωνικής καταιγίδας.

Η μεγάλη και τρομερή καταιγίδα που θα συντρίψει όλες τις δομές των συμβατικών ψεμάτων, που θα ξηλώσει τους τοίχους κάθε υποκρισίας, που θα μετατρέψει τον παλιό κόσμο σε σωρούς ερειπίων και καπνιστών μπάζων!

Επειδή από αυτά τα ερείπια του θεού, της κοινωνίας, της οικογένειας και της ανθρωπότητας, το νέο ανθρώπινο μυαλό θα μπορούσε να γεννηθεί ανθηρό και γιορτινό, αυτό το νέο ανθρώπινο μυαλό που – στα συντρίμια όλου του παρελθόντος – θα τραγουδήσει τη γέννηση του απελευθερωμένου ανθρώπου: το ελεύθερο και μεγάλο «εγώ».

III

Ο Χριστός ήταν μια παράδοξη παρανόηση από τα ευαγγέλια. Ήταν ένα θλιβερό και λυπητερό φαινόμενο παρακμής, γεννημένο από την παγανιστική κόπωση.

Ο Αντίχριστος είναι ο υγιής γιος όλου του τολμηρού μίσους που η Ζωή εξέθρεψε στη μουσικότητα του γόνιμου στήθους της, κατά τη διάρκεια των είκοσι και πλέον αιώνων της χριστιανικής τάξης.

Γιατί η ιστορία επαναλαμβάνεται.

Γιατί η αιώνια επιστροφή είναι ο νόμος που κυβερνά το σύμπαν.

Είναι το πεπρωμένο του κόσμου!

Είναι ο άξονας γύρω από τον οποίο στρέφεται η ίδια η ζωή!

Για να διαιωνίζεται.

Για να επιστρέψει πίσω.

Να ανιψιάσκει με τον εαυτό της.

Να κυνηγάει τον εαυτό της.

Για να μην πεθάνει.

Γιατί η ζωή είναι μια κίνηση, μια δράση.

Που επιδιώκει τη σκέψη.

Που λαχταρά τη σκέψη.

Που αγαπά τη σκέψη.

Και αυτό το ον περπατάει, τρέχει, σφύζει από ζωή.

Η ζωή θέλει να ανακατεύεται στο βασίλειο των ιδεών.

Αλλά όταν ο δρόμος είναι ανέφικτος, τότε η σκέψη δακρύζει.

Δακρύζει και απελπίζεται...

Τότε η κούραση την αποδυναμώνει, την μετατρέπει σε χριστιανική.

Τότε παίρνει την αδελφή της ζωή στο χέρι και προσπαθεί να την περιορίσει στο βασίλειο του θανάτου.

Αλλά ο Αντίχριστος - το πνεύμα του πιο μυστηριώδους και βαθύτατου ενστίκτου – καλεί τη Ζωή πίσω στον εαυτό του, φωνάζοντας της βάρβαρα: Ας αρχίσουμε ξανά!

Και η Ζωή αρχίζει ξανά!

Γιατί δεν θέλει να πεθάνει.

Και αν ο Χριστός συμβολίζει την κούραση της ζωής, το ηλιοβασιλεμα της σκέψης: ο θάνατος της ιδέας!

Ο Αντίχριστος συμβολίζει το ένστικτο της ζωής.

Συμβολίζει την ανάσταση της σκέψης.

Ο Αντίχριστος είναι το σύμβολο μιας νέας αυγής.

IV

Αν ο ετοιμοθάνατος δημοκρατικός (αστικός-χριστιανικός-πλήβειος) πολιτισμός κατόρθωσε να ισοπεδώσει τον ανθρώπινο νου, αρνούμενος κάθε υψηλή πνευματική αξία που ξεχωρίζει από αυτόν, δεν κατόρθωσε – ευτυχώς – να ισοπεδώσει τις διαφορές των τάξεων, των προνομίων και των καστών, οι οποίες – όπως έχουμε ήδη πει – παρέμειναν διαιρεμένες μόνο για το ζήτημα της κοιλιάς.

Δεδομένου ότι – για τη μία τάξη όπως και για την άλλη – η κοιλιά παρέμεινε – είναι απαραίτητο να το ομολογήσουμε και όχι μόνο να το ομολογήσουμε ως το υπέρτατο ιδανικό. Και ο σοσιαλισμός τα κατάλαβε όλα αυτά.

Το κατάλαβε, και επειδή ήταν ένας επιδέξιος – και τελικά, ίσως, πρακτικά χρήσιμος – κερδοσκοπός, έριξε το δηλητήριο του χοντροκομμένου δόγματός του περί ισότητας (ισότητα των ψειρών μπροστά στην ιερή μεγαλοπρέπεια του κυρίαρχου κράτους) στα πηγάδια της δουλείας, όπου η αθωότητα μακάρια έσβηνε τη δίψα της.

Αλλά το δηλητήριο που διέδωσε ο σοσιαλισμός δεν ήταν το ισχυρό δηλητήριο που μπορούσε να δώσει ηρωική αρετή σε όποιον το έπινε. Όχι: δεν ήταν το ριζοσπαστικό δηλητήριο που ήταν ικανό να επιτελέσει το θαύμα που εξυψώνει τον ανθρώπινο νου – να τον μεταμορφώσει και να τον απελευθερώσει. Μάλλον ήταν ένα υβρίδιο του «ναι» και του «όχι». Ένα παχύρρευστο μείγμα «εξουσίας» και «πίστης», «κράτους» και «του μέλλοντος».

Έτσι ώστε, μέσω του σοσιαλισμού, ο προλεταριακός όχλος να αισθανθεί και πάλι κοντά στον αστικό όχλο και μαζί να στραφούν προς τον ορίζοντα, περιμένοντας πιστά τον Ήλιο του Μέλλοντος!

Και τούτο γιατί, ενώ ο σοσιαλισμός δεν μπόρεσε να μεταμορφώσει τα τρεμάμενα χέρια των σκλάβων σε τόσα πολλά εικονοκλαστικά, ανελέητα και αρπακτικά νύχια, δεν μπόρεσε επίσης να μεταμορφώσει τη μέτρια φιλαργυρία των τυράννων στην υψηλή και ανώτερη αρετή της γενναιοδωρίας.

Με τον σοσιαλισμό δεν έσπασε ο διεφθαρμένος και παχύρρευστος κύκλος που δημιούργησε ο Χριστιανισμός και ανέπτυξε η δημοκρατία. Αντίθετα, παγιώθηκε καλύτερα.

Ο σοσιαλισμός παρέμεινε ως μια επικίνδυνη και ανεφάρμοστη γέφυρα ανάμεσα στον τύραννο και τον σκλάβο – ως ένας ψεύτικος κρίκος σύνδεσης – ως η ασάφεια του «ναι» και του «όχι» από την οποία αναμιγνύεται η παράλογη βασική του αρχή.

Και, για άλλη μια φορά, είδαμε το μοιραίο άσεμνο αστείο που μας αηδίασε. Είδαμε τον σοσιαλισμό, το προλεταριάτο και την αστική τάξη, να ξαναμπάνουν μαζί στην τροχιά της χαμηλότερης πνευματικής φτώχειας για να λατρέψουν τη δημοκρατία. Αλλά η δημοκρατία – όντας ο λαός που κυβερνούσε το λαό ξυλοφορτώνοντάς τον ρόπαλα – για την αγάπη του λαού, όπως αστειεύτηκε μια μέρα ο Όσκαρ Ουάιλντ – ήταν λογικό ότι τα αληθινά ελεύθερα πνεύματα, οι μεγάλοι αλήτες της ιδέας, ένιωθαν πιο έντονα την ανάγκη να σπρώξουν αποφασιστικά προς το ακραίο όριο της εικονοκλασίας του μοναχικού, προκειμένου να προετοιμάσουν τις εκπαιδευμένες φάλαγγες των ανθρώπινων αειών στη σιωπηλή έρημο, εκείνων που θα λάβουν λυσσαλέα μέρος στην τραγική γιορτή του κοινωνικού δειλινού, προκειμένου να ανατρέψουν τον δημοκρατικό πολιτισμό ανάμεσα στα ατσάλινα νύχια τους και να τον βυθίσουν στο κενό μιας αρχαίας εποχής που πέρασε.

V

Όταν η αστική τάξη γονάτισε στα χέρια του σοσιαλισμού στον ιερό ναό της δημοκρατίας, ξάπλωσε γαλήνια στο κρεβάτι της προσδοκίας για να κοιμηθεί τον παράλογο ύπνο της ειρήνης. Αλλά οι προλετάριοι, που είχαν χάσει την ευτυχισμένη αθωότητά τους πίνοντας το σοσιαλιστικό δηλητήριο, φώναξαν από την αριστερή πλευρά, αναστατώνοντας τον ήρεμο ύπνο της ηλίθιας, εγκληματικής αστικής τάξης.

Εν τω μεταξύ, στα ψηλότερα βουνά της σκέψης, οι αλήτες της ιδέας ξεπέρασαν τη ναυτία, ανακοινώνοντας ότι κάτι σαν το βρυχώμενο γέλιο του Ζαρατούστρα είχε αντηχήσει απειλητικά.

Ο άνεμος του πνεύματος, όμοιος με τυφώνα, θα έπρεπε να εισχωρήσει στον ανθρώπινο νου και να τον σηκώσει ορμητικά στη δίνη των ιδεών, προκειμένου να συντρίψει όλες τις παλιές αξίες από το σκοτάδι του χρόνου, αναδεικνύοντας ξανά στον ήλιο με τη νέα σκέψη τη ζωή του μειουσιωμένου ενστίκτου.

Όμως, ξυπνώντας, οι αστοί φρύνοι κατάλαβαν ότι κάτι ακατανόητο φώναζε στα ύψη, απειλώντας τη χαμηλή τους ύπαρξη. Ναι: κατάλαβαν ότι ένα πράγμα έφτασε από τα ύψη σαν βράχος, μια βοή, μια απειλή.

Κατάλαβαν ότι οι σατανικές φωνές των μανιασμένων προδρόμων του χρόνου ανήγγειλαν μια μανιασμένη καταιγίδα που, προερχόμενη από την ανανεωμένη θέληση μερικών μοναχικών, εξερράγη στα σπλάχνα της κοινωνίας για να την ισοπεδώσει.

Αλλά δεν έχουν καταλάβει (και δεν θα το καταλάβουν ποτέ μέχρι να συντριβούν) ότι αυτό που πέρασε πάνω από τον κόσμο ήταν η ισχυρή φτερούγα μιας ελεύθερης ζωής, στο πέταγμα της οποίας ήταν ο θάνατος του «αστικού ανθρώπου» και του «προλεταρίου ανθρώπου», επειδή όλοι οι άνθρωποι θα μπορούσαν να είναι ταυτόχρονα «μοναδικοί» και «καθολικοί».

Και αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο όλοι οι αστοί του κόσμου χτύπησαν μαζικά τις καμπάνες τους, φτιαγμένες από ψεύτικο ιδεαλιστικό μέταλλο, καλώντας τους εαυτούς τους σε μια μεγάλη συνέλευση.

Η συνέλευση ήταν γενική...

Όλη η αστική τάξη συγκεντρώθηκε.

Συγκεντρώθηκαν ανάμεσα στα γλοιώδη καλάμια που φύτρωναν από το βούρκο των κοινών τους ψεμάτων και εκεί, μέσα στη σιωπή της λάσπης, αποφάσισαν την εξόντωση των προλεταριακών βατράχων, των υπηρετών και των φίλων τους.

Στην άγρια συνωμοσία όλες οι πλευρές ήταν θιασώτες του Χριστού και της δημοκρατίας.

Παραβρέθηκαν επίσης όλοι οι πρώην απόστολοι των βατράχων. Ο πόλεμος είχε κριθεί και ο πρίγκιπας των μαύρων οχιών ευλόγησε τους αδελφοκτόνους στρατούς στο όνομα του θεού που είπε: «Μη σκοτώνετε», ενώ ο συμβολικός αντιπρόσωπος του θανάτου παρακάλεσε τη θεά του που ήρθε να χορέψει στη γη.

Τότε ο σοσιαλισμός – ως επιδέξιος ακροβάτης και μάστορας ζογκλέρ – έκανε ένα άλμα μπροστά. Πήδηξε στο τεντωμένο σύρμα της συναισθηματικής πολιτικής κερδοσκοπίας, με το κούτελό του περιστοιχισμένο στα μαύρα, και, πονώντας και κλαίγοντας λίγο-πολύ έτσι, είπε: «Είμαι ο αληθινός εχθρός της βίας. Είμαι ο εχθρός του πολέμου, αλλά και ο εχθρός της επανάστασης. Είμαι ο εχθρός του αίματος».

Και αφού μίλησε ξανά για την «ειρήνη» και την «ισότητα», για την «πίστη» και το «μαρτύριο», για την «ανθρωπιά» και το «μέλλον», έψαλε ένα τραγούδι πάνω στα μοτίβα του «ναι» και του «όχι», έσκυψε το κεφάλι και έκλαψε.

Έκλαψε τα δάκρυα του Ιούδα, που δεν είναι καν το «νίπω τας χείρας μου» του Πιλάτου.

Και οι βάτραχοι έφυγαν...

Αναχώρησαν προς τη σφαίρα της υπέρτατης ανθρώπινης αθλιότητας.

Αναχώρησαν προς τη λάσπη όλων των χαρακωμάτων.

Αναχώρησαν... Και ήρθε ο θάνατος! Ήρθε μεθυσμένος από το αίμα και χόρεψε φρικτά στον κόσμο. Για πέντε ολόκληρα χρόνια...

Τότε ήταν που οι μεγάλοι αλήτες του πνεύματος, κυριευμένοι από μια νέα αηδία, καβάλησαν για άλλη μια φορά τους ελεύθερους αετούς τους για να πετάξουν ζαλισμένοι στη μοναξιά των μακρινών παγετώνων τους για να γελάσουν και να καταραστούν.

Ακόμα και το πνεύμα του Ζαρατούστρα – ο πιο αληθινός εραστής του πολέμου και ο πιο ειλικρινής φίλος των πολεμιστών – πρέπει να έμεινε αρκετά αηδιασμένο και περιφρονητικό, αφού κάποιος τον άκουσε να αναφωνεί: «Για μένα, πρέπει να είστε εκείνοι που τεντώνετε τα μάτια σας αναζητώντας τον εχθρό του εχθρού σας. Και σε μερικούς από εσάς το μίσος φλέγεται με την πρώτη ματιά. Πρέπει να αναζητήσετε τον εχθρό σας, να κάνετε τον πόλεμό σας. Και αυτό για τις ιδέες σας!

Και αν η ιδέα σας υποκύψει, η ακεραιότητά σας φωνάζει για θρίαμβο!»

Αλλά αλίμονο! Το ηρωικό κήρυγμα του απελευθερωτή βάρβαρου δεν απέδωσε τίποτα.

Οι ανθρώπινοι βάτραχοι δεν ήξεραν ούτε πώς να διακρίνουν τον εχθρό τους ούτε πώς να πολεμήσουν για τις ιδέες τους. (Οι βάτραχοι δεν έχουν ιδέες!)

Και χωρίς να αναγνωρίζουν τους εχθρούς τους ούτε να έχουν τις δικές τους ιδέες, πολέμησαν για τις κοιλιές των εν Χριστώ αδελφών τους, για τους ομοϊδεάτες τους στη δημοκρατία.

Πολέμησαν ο ένας εναντίον του άλλου για τον εχθρό τους.

Ο Άβελ, αναζωογονημένος, πέθανε για δεύτερη φορά για τον Κάιν. Αλλά αυτή τη φορά, από το ίδιο του το χέρι!

Εθελοντικά...

Εθελοντικά, γιατί θα μπορούσε να είχε επαναστατήσει και δεν το έκανε...

Γιατί θα μπορούσε να πει: όχι!

Ή ναι!

Επειδή λέγοντας: «όχι» θα μπορούσε να είναι δυνατός!

Επειδή λέγοντας: «ναι», θα μπορούσε να δείξει ότι «πίστευε» στον «σκοπό» για τον οποίο αγωνίστηκε.

Αλλά δεν είπε ούτε «ναι» ούτε «όχι».

Έφυγε!

Από δειλία!

Όπως πάντα!

Έφυγε...

Πήγε προς το θάνατο!...

Χωρίς να ξέρει γιατί.

Όπως πάντα.

Και ο θάνατος ήρθε...

Ήρθε για να χορέψει στον κόσμο για πέντε ολόκληρα χρόνια!

Και χόρευε φρικτά στα λασπωμένα χαρακώματα σε όλα τα μέρη του κόσμου.

Χόρευε με πόδια αστραπής...

Χόρευε και γελούσε...

Γελούσε και χόρευε...

Για πέντε ολόκληρα χρόνια!

Αχ! Πόσο χυδαίος είναι ο θάνατος που χορεύει χωρίς να έχει τα φτερά μιας ιδέας στην πλάτη του.

Τι ηλίθιο πράγμα να πεθαίνεις χωρίς να ξέρεις γιατί...

Το είδαμε όταν χόρευε – ο Θάνατος.

Ήταν ένας μαύρος Θάνατος, χωρίς διαφάνεια φωτός.

Ήταν ένας Θάνατος χωρίς φτερά!

Πόσο άσχημος και χυδαίος ήταν...

Πόσο αδέξιος ήταν ο χορός του.

Αλλά ακόμα χόρευε!

Και πώς κούρευε - χορεύοντας - όλους τους περιττούς και όλους εκείνους της πλειοψηφίας. Όλους αυτούς για τους οποίους – λέει ο μεγάλος απελευθερωτής – εφευρέθηκε το κράτος.

Αλλά αλίμονο! Δεν κούρευε μόνο αυτούς...

Ο θάνατος – για να εκδικηθεί το κράτος – θέρισε ακόμα και αυτούς που δεν είναι περιττοί, ακόμα και αυτούς που είναι απαραίτητοι!...

Αλλά και αυτούς που δεν ήταν περιττοί, αυτούς που δεν ήταν της πλειοψηφίας, αυτούς που έπεσαν λέγοντας «όχι»!

Θα πάρουν την εκδίκησή τους.

Θα τους δώσουμε την εκδίκησή τους.

Θα τους δώσουμε την εκδίκησή τους γιατί είναι αδέρφια μας!

Θα τους δώσουμε την εκδίκησή τους γιατί έπεσαν με τα αστέρια στα μάτια.

Γιατί πεθαίνοντας, έχουν πει τον ήλιο.

Τον ήλιο της ζωής, τον ήλιο του αγώνα, τον ήλιο της Ιδέας.

VI

Τι ανανέωσε ο πόλεμος;

Πού βρίσκεται η ηρωική μεταμόρφωση του πνεύματος;

Πού έχουν κρεμαστεί οι φωσφορίζοντες πίνακες των νέων αξιών;

Σε ποιον ναό έχουν τοποθετηθεί οι ιεροί χρυσοί αμφορείς που περικλείουν τις φωτεινές και φλεγόμενες καρδιές των υπέρτατων και δημιουργικών ηρώων;

Πού είναι η λάμψη του μεγάλου και νέου μεσημεριού;

Τρομακτικοί ποταμοί αίματος έπλυναν όλο το έδαφος και σκέπασαν όλα τα μονοπάτια του κόσμου.

Φοβεροί χείμαρροι δακρύων έκαναν τον σπαρακτικό θρήνο τους να αντηχήσει στις δίνες όλης της γης: βουνά από οστά και ανθρώπινη σάρκα παντού ασπρίσανε και παντού σαπίζουν στον ήλιο.

Αλλά τίποτα δεν μεταμορφώθηκε, τίποτα δεν εξελίχθηκε.

Η κοιλιά του αστού απλώς ξερνούσε από τον κορεσμό και η κοιλιά του προλετάριου φώναζε από την υπερβολική πείνα.

Και αρκετά!

Με τον Καρλ Μαρξ ο ανθρώπινος νους κατέβηκε στα έντερα.

Ο βρυχηθμός που διαπερνά σήμερα τον κόσμο είναι ένας βρυχηθμός της κοιλιάς.

Η θέλησή μας μπορεί να τη μετατρέψει σε κραυγή του νου.

Σε πνευματική καταιγίδα.

Σε κραυγή ελεύθερης ζωής.

Σε τυφώνα αστραπής.

Ο κεραυνός μας μπορεί να ξεκρεμάσει τη σημερινή πραγματικότητα, να ανοίξει την πόρτα στο άγνωστο μυστήριο του πολυπόθητου ονείρου μας και να δείξει την υπέρτατη ομορφιά του απελευθερωμένου ανθρώπου.

Γιατί είμαστε τρελοί πρόδρομοι της εποχής.

Οι πυρσοί.

Οι φάροι.

Τα σήματα.

Οι πρώτες ανακοινώσεις.

VII

Ο πόλεμος!

Τον θυμάστε;

Τι δημιούργησε ο πόλεμος;

Εδώ είναι:

Η γυναίκα πούλησε το σώμα της και ονόμασε την πορνεία «ελεύθερη αγάπη».

Ο άντρας, που «γλίτωσε» από το να κατασκευάσει σφαίρες και να κηρύξει τη μεγαλειώδη ομορφιά του πολέμου, ονόμασε τη δειλία του: «λεπτή επιδεξιότητα και ηρωική πονηριά».

Αυτός που ζούσε πάντα μέσα στην ασυνείδητη κακοφημία, στη δειλία, στην ταπεινότητα, στην αδιαφορία και στις αδύναμες απαρνήσεις, καταριόταν μικρές αυθάδειες – που πάντα απεχθανόταν – γιατί από μόνες τους δεν είχαν τη δύναμη να εμποδίσουν την κοιλιά του να διαλυθεί από εκείνα τα όπλα που ο ίδιος είχε κατασκευάσει για μια άθλια μπουκιά ψωμί.

Γιατί ακόμα και οι ζητιάνοι του πνεύματος – αυτοί που μένουν πάντα έξω για να ζεσταθούν, ενώ το πιο ευγενές μέρος της ανθρωπότητας μπαίνει στην κόλαση της ζωής – αυτοί οι ταπεινοί και αφοσιωμένοι υπηρέτες του τυράννου τους, αυτοί οι ασυνείδητοι συκοφάντες ανώτερων μυαλών, ακόμα και αυτοί, λέμε, δεν ήθελαν να φύγουν.

Δεν ήθελαν να πεθάνουν.

Στριφογύριζαν, έκλαιγαν, παρακαλούσαν, προσεύχονταν! Αλλά όλα αυτά από ένα χαμηλό ένστικτο ανίκανης και κτηνώδους αυτοσυντήρησης, στερημένο από κάθε ηρωικό βρυχηθμό εξέγερσης, και όχι από ζητήματα ανώτερης ανθρωπιάς, εκλεπτυσμένου βάθους συναισθημάτων, πνευματικής ομορφιάς.

Όχι, όχι, όχι!

Τίποτα από όλα αυτά!

Η κοιλιά!

Μόνο η κτηνώδης κοιλιά.

Αστικό ιδεώδες – προλεταριακό ιδεώδες – η κοιλιά!

Αλλά στο μεταξύ ήρθε ο θάνατος...

Ήρθε να χορέψει στον κόσμο χωρίς να έχει τα φτερά μιας ιδέας στην πλάτη του!

Και χόρεψε...

Χόρεψε και γέλασε.

Για πέντε ολόκληρα χρόνια...

Και ενώ στα σύνορα ο αφτέρωτος θάνατος χόρευε μεθυσμένος από το αίμα, στο σπίτι στην ιερή αφίδα του εσωτερικού μειώπου – στις χυδαίες «εφημερίδες» του ψεύδους – η θαυμαστή ηθική και υλική εξέλιξη των γυναικών μας απαγγέλθηκε και τραγουδήθηκε μαζί με την πνευματική κορυφή που ανέβηκε ο ηρωικός και ένδοξος πεζικάριος μας. Αυτός που πέθανε κλαίγοντας χωρίς να ξέρει «γιατί».

Πόσα θηριώδη ψέματα, πόσο χυδαίο κυνισμό ξερνούσαν στις «εφημερίδες» τα βλοσυρά μυαλά της δημοκρατικής κοινωνίας και του κράτους.

Ποιος θυμάται τον πόλεμο;

Πως κοάξανε τα κοράκια...

Τα κοράκια και οι κουκουβάγιες!

Και εν τω μεταξύ ο θάνατος χόρευε!

Χόρευε χωρίς να έχει τα φτερά μιας ιδέας στην πλάτη του!

Μιας επικίνδυνης ιδέας που καρποφορεί και δημιουργεί.

Χόρευε...

Χόρευε και γελούσε!

Και πώς κούρευε – χορεύοντας – τους περιπτούς. Όλους εκείνους που ήταν της πλειοψηφίας. Αυτούς για τους οποίους εφευρέθηκε το κράτος.

Αλλά αλίμονο! Δεν κούρευε μόνο αυτούς.

Κούρευε και εκείνους που είχαν τις ακτίνες του ήλιου στα μάτια τους, εκείνους που είχαν τα αστέρια στις κόρες τους!

VIII

Πού είναι η επική τέχνη, η ηρωική τέχνη, η υπέρτατη τέχνη που μας υποσχέθηκε ο πόλεμος;

Πού είναι η ελεύθερη ζωή, ο θρίαμβος της νέας αυγής, η λάμψη του μεσημεριού, η εορταστική δόξα του ήλιου;

Πού είναι η λύτρωση από την υλική σκλαβιά;

Πού είναι εκείνος που δημιούργησε την ωραία και βαθιά ποίηση που έπρεπε να βλαστήσει οδυνηρά μέσα σε αυτή την τραγική και φοβερή άβυσσο του αίματος και του θανάτου, για να μας πει το σιωπηλό και σκληρό μαρτύριο που νιώθει ο ανθρώπινος νους;

Ποιος μας είπε τον γλυκό και καλό λόγο που ανακοινώνει ένα καθαρό πρωινό μετά από μια φριχτή νύχτα τυφώνα;

Ποιος είπε τον ανώτερο λόγο που μας κάνει σπουδαιούς όσο η θλίψη μας, αγνούς στην ομορφιά και γεμάτους ανθρωπιά;

Ποιος είναι, ποιος καν είναι η ιδιοφυΐα που ήξερε να σκύβει με αγάπη και πίστη πάνω από τις ανοιχτές πληγές στη ζωντανή σάρκα της ζωής μας, να δέχεται από αυτές όλα τα ευγενικά δάκρυα, ώστε το υπέρτατο γέλιο του λυτρωτικού πνεύματος να μπορεί να ξεριζώσει τα νύχια από τα πεινασμένα τέρατα των παρελθοντικών μας λαθών για να μας κάνει να ανυψωθούμε στην έννοια μιας ανώτερης ηθικής, όπου, μέσω της φωτεινής αρχής της ανθρώπινης ομορφιάς που εξαγνίστηκε με αίμα και θλίψη, θα μπορούσαμε να υψώσουμε τον εαυτό μας, δυνατό και μεγαλοπρεπή – σαν βέλος τεντωμένο στο τόξο της θέλησης – για να τραγουδήσουμε τη βαθύτερη και πιο απαλή μελωδία της υψηλότερης από όλες τις ελπίδες μας στη γήινη ζωή!

Πού; Πού;

Δεν το βλέπω!

Δεν το αισθάνομαι!

Κοιτάζω γύρω μου, αλλά βλέπω μόνο χυδαία πορνογραφία και ψεύτικο κυνισμό...

Τουλάχιστον θα μπορούσαμε να έχουμε έναν Όμηρο της τέχνης και έναν Ναπολέοντα των πολεμικών πράξεων.

Ένας άνθρωπος που θα μπορούσε να έχει τη δύναμη να καταστρέψει μια εποχή, να δημιουργήσει μια νέα ιστορία...

Αλλά τίποτα!

Ο πόλεμος δεν μας έδωσε ούτε μεγάλους τραγουδιστές ούτε μεγάλους κυβερνήτες.

Μόνο ψεύτικα φαντάσματα και ζοφερές παρωδίες.

IX

Ο πόλεμος πέρασε πλένοντας την ιστορία και την ανθρωπότητα με δάκρυα και αίμα, αλλά η εποχή παρέμεινε αναλλοίωτη.

Μια εποχή αποσύνθεσης.

Ο κολεκτιβισμός πεθαίνει και ο ατομικισμός δεν έχει ακόμη επικρατήσει.

Κανείς δεν ξέρει πώς να υπακούει, κανείς δεν ξέρει πώς να διατάζει.

Αλλά με δεδομένα όλα αυτά, το να ξέρει κανείς πώς να ζει ελεύθερα, αυτό εξακολουθεί προς το παρόν να είναι μια άβυσσος.

Μια άβυσσος που μπορεί να γεμίσει μόνο με το πώμα της δουλείας και της εξουσίας.

Ο πόλεμος δεν μπόρεσε να γεμίσει αυτή την άβυσσο. Μπορούσε μόνο να τη σκάψει βαθύτερα. Αλλά αυτό που δεν μπόρεσε να κάνει ο πόλεμος, πρέπει να το κάνει η επανάσταση.

Ο πόλεμος έκανε τους ανθρώπους πιο κτηνώδεις και πληβείους.

Πιο χοντροκομμένους και πιο άσχημους.

Η επανάσταση πρέπει να τους κάνει καλύτερους.

Πρέπει να τους εξευγενίσει.

X

Ήδη – κοινωνικά μιλώντας – έχουμε γλιστρήσει στο μοιραίο κατήφορο και δεν υπάρχει πλέον δυνατότητα επιστροφής.

Το να το επιχειρήσουμε μόνοι μας θα ήταν έγκλημα.

Όχι όμως ένα μεγάλο και ευγενές έγκλημα.

Αλλά ένα χυδαίο έγκλημα. Ένα έγκλημα πιο πολύ από άχρηστο και μάταιο.

Ένα έγκλημα ενάντια στη σάρκα των ιδεών μας.

Επειδή δεν είμαστε εχθροί του αίματος...

Είμαστε οι εχθροί της χυδαιότητας!

Τώρα που η εποχή της υποχρέωσης και της δουλείας είναι αγωνιώδης, θέλουμε να κλείσουμε τον κύκλο της θεωρητικής και στοχαστικής σκέψης για να ανοίξουμε το ρήγμα στη βίαιη δράση, που εξακολουθεί να είναι η θέληση της ζωής και η αγαλλίαση της επέκτασης.

Πάνω στα ερείπια της ευσέβειας και της θρησκείας θέλουμε να ανεγείρουμε τη δημιουργική σκληρότητα της περήφανης καρδιάς μας.

Δεν είμαστε οι θαυμαστές του «ιδανικού ανθρώπου» των «κοινωνικών δικαιωμάτων», αλλά οι διακηρυκτές του «πραγματικού ατόμου», εχθρού των κοινωνικών αφηρημένων.

Αγωνιζόμαστε για την απελευθέρωση του ατόμου.

Για την κατάκτηση της ζωής.

Για το θρίαμβο της ιδέας μας.

Για την πραγματοποίηση των ονείρων μας.

Και αν οι ιδέες μας είναι επικίνδυνες, είναι επειδή είμαστε αυτοί που αγαπούν να ζουν επικίνδυνα.

Και αν τα όνειρά μας είναι τρελά, είναι επειδή είμαστε τρελοί. Αλλά η τρέλα μας είναι η υπέρτατη σοφία.

Αλλά οι ιδέες μας είναι η καρδιά της ζωής- αλλά οι σκέψεις μας είναι οι φάροι της ανθρωπότητας.

Και ό,τι δεν έκανε ο πόλεμος, πρέπει να το κάνει η επανάσταση.

Επειδή η επανάσταση είναι η φωτιά της θέλησής μας και η ανάγκη του μοναχικού μας μυαλού, είναι υποχρέωση της ελευθεριακής αριστοκρατίας.

Να δημιουργήσει νέες ηθικές αξίες.

Να δημιουργήσει νέες αισθητικές αξίες.

Να κοινωνικοποιήσει τον υλικό πλούτο.

Να εξατομικεύσει τον πνευματικό πλούτο.

Γιατί εμείς – βίαιοι εγκεφαλιστές και παθιασμένοι συναισθηματιστές ταυτόχρονα – καταλαβαίνουμε και γνωρίζουμε ότι η επανάσταση είναι ανάγκη της σιωπηλής θλίψης που υποφέρει στον πάτο και ανάγκη των ελεύθερων πνευμάτων που υποφέρουν στα ύψη.

Γιατί αν η θλίψη που υποφέρει στον πάτο θέλει να ανατείλει με το χαρούμενο χαμόγελο του ήλιου, τα ελεύθερα πνεύματα που υποφέρουν στα ύψη δεν θέλουν πια να αισθάνονται τις ασήμαντες προσβολές της ντροπής της χυδαίας σκλαβιάς που τους περιβάλλει.

Το ανθρώπινο πνεύμα χωρίζεται σε τρία ρεύματα:

Το ρεύμα της δουλείας, το ρεύμα της τυραννίας, το ρεύμα της ελευθερίας!

Με την επανάσταση, το τελευταίο από αυτά τα ρεύματα πρέπει να ξεσπάσει πάνω στα άλλα δύο και να τα συντρίψει.

Πρέπει να δημιουργήσει πνευματική ομορφιά, να διδάξει στους φτωχούς τη ντροπή της φτώχειας τους και στους πλούσιους τη ντροπή του πλούτου τους.

Όλα αυτά που ονομάζονται «υλική ιδιοκτησία», «ατομική ιδιοκτησία», «εξωτερική ιδιοκτησία» πρέπει να γίνουν αυτό που είναι ο ήλιος, το φως, ο ουρανός, η θάλασσα, τα αστέρια για τα άτομα.

Και αυτό θα συμβεί!

Θα συμβεί επειδή εμείς – οι εικονοκλάστες – θα το παραβιάσουμε!

Μόνο ο ηθικός και πνευματικός πλούτος είναι άτρωτος.

Αυτή είναι η πραγματική ιδιοκτησία των ατόμων. Τα υπόλοιπα όχι!

Τα υπόλοιπα είναι ευάλωτα! Και ό,τι είναι ευάλωτο θα παραβιαστεί!

Θα γίνει από την αμερόληπτη δύναμη του «Εγώ».

Με την ηρωική δύναμη του απελευθερωμένου ανθρώπου.

Και πέρα από κάθε νόμο, κάθε τυραννική ηθική, κάθε κοινωνία, κάθε αντίληψη ψεύτικης ανθρωπιάς...

Πρέπει να βάλουμε στόχο να μετατρέψουμε την επανάσταση που αναπτύσσεται σε «αναρχικό έγκλημα», για να ωθήσουμε την ανθρωπότητα πέρα από το κράτος, πέρα από το σοσιαλισμό.

Προς την Αναρχία!

Αν, με τον πόλεμο, οι άνθρωποι δεν μπόρεσαν να υποταχθούν στο θάνατο, ο θάνατος καθάρισε το αίμα των πεσόντων.

Και το αίμα που καθάρισε ο θάνατος – και που το χώμα ήπιε άπληστα – τώρα φωνάζει από το υπέδαφος!

Και εμείς οι μοναχικοί, δεν είμαστε οι τραγουδιστές της κοιλιάς, αλλά οι ακροατές των νεκρών – της φωνής των νεκρών που φωνάζουν από το υπέδαφος!

Στη φωνή του «ακάθαρτου» αίματος που εξαγνίζεται στο θάνατο.

Και το αίμα των πεσόντων φωνάζει!

Κραυγές από κάτω από τη γη!

Και η κραυγή αυτού του αίματος μας καλεί επίσης προς την άβυσσο...

Πρέπει να απελευθερωθεί από τη φυλακή του!

Ω, νέοι ανθρακωρύχοι, να είστε έτοιμοι!

Ετοιμάζουμε τους πυρσούς και τις παραβάνες.

Χρειάζεται να καλλιεργήσουμε τη γη.

Ἦρθε η ὥρα! Ἦρθε η ὥρα! Ἦρθε η ὥρα!

Το αἷμα των νεκρῶν πρέπει να απελευθερωθεῖ ἀπὸ τη φυλακὴ του.

Θέλει να αναδυθεῖ ἀπὸ τα σκιερὰ βάρη για να εκσφενδονιστεῖ πρὸς τον ουρανὸ και να κατακτήσει τα ἀστέρια.

Γιατί τα ἀστέρια εἶναι οἱ φίλοι των νεκρῶν.

Εἶναι οἱ καλὲς ἀδελφές που τους εἶδαν να πεθαίνουν.

Εἶναι αὐτές που πηγαίνουν στους τάφους τους κάθε βράδυ με πόδια ἀπὸ φως και τους λένε:

Αὐριο!...

Και εμεῖς – τα παιδιά του αὐριο – ἤρθαμε σήμερα να σας το πούμε:

Ἦρθε η ὥρα! Ἦρθε η ὥρα! Ἦρθε η ὥρα!

Και ἤρθαμε την ὥρα πριν την αυγή...

Μαζὶ με την αυγή και τα τελευταία ἀστέρια!

Και στους νεκρούς προσθέσαμε κι ἄλλους νεκρούς...

Αλλά ὅλοι αὐτοὶ που πέφτουν ἔχουν ἓνα χρυσὸ ἀστέρι που λάμπει στη κόρη τους!

Ἐνα χρυσὸ ἀστέρι που λέει:

«Ἡ δειλία των εναπομεινάντων ἀδελφῶν μετατρέπεται σε δημιουργικὸ ὄνειρο, σε εκδικητικὸ ηρωισμό.

Γιατί αν δεν ἦταν ἔτσι, δεν θα ἀξίζε κανεὶς να πεθάνει!»

Πόσο θλιβερό πρέπει να εἶναι να πεθαίνεις.

Χωρὶς μια ἐλπίδα στην καρδιά... χωρὶς μια πυρὰ στο μυαλό μας – χωρὶς ἓνα ὄνειρο στο μυαλό μας – χωρὶς ἓνα χρυσὸ ἀστέρι να λάμπει στις κόρες των ματιῶν μας!

* * *

Το αἷμα των νεκρῶν – των δικῶν μας νεκρῶν – φωνάζει ἀπὸ το υπέδαφος.

Ακούμε καθαρά και ευδιάκριτα αὐτὴ την κραυγή. Αὐτὴ την κραυγή που μας μεθάει με ἀγωνία και θλίψη.

Και δεν μπορούμε να εἴμαστε κουφοὶ σε αὐτὴ τη φωνή, οὔτε θέλουμε να εἴμαστε... Εμεῖς.

Δεν θέλουμε να είμαστε κουφοί, γιατί η ζωή μας το έχει πει:

«Όποιος είναι κουφός στη φωνή του αίματος δεν είναι άξιος για μένα. Γιατί το αίμα είναι το κρασί μου και οι νεκροί το μυστικό μου.

Μόνο σε αυτόν που θα ακούσει τη φωνή των νεκρών θα αποκαλύψω το αίνιγμα του μεγάλου μου μυστηρίου!»

Και εμείς θα ανταποκριθούμε σε αυτή τη φωνή:

Γιατί μόνο εκείνοι που ξέρουν να ανταποκρίνονται στη φωνή από την άβυσσο μπορούν να κατακτήσουν τα αστέρια.

Απευθύνομαι σε σένα, ω αδελφέ μου!

Απευθύνομαι σε σένα και σου λέω:

«Αν είσαι ανάμεσα σε αυτούς που γονατίζουν στον ημικύκλιο, κλείσε τα μάτια σου στο σκοτάδι και πήδα στην άβυσσο.

Μόνο έτσι θα μπορέσεις να αναπηδήσεις στις υψηλότερες κορυφές και να ανοίξεις διάπλατα τις μεγάλες κόρες των ματιών σου στον ήλιο»

Επειδή δεν μπορεί κανείς να είναι από τους αειτούς αν δεν είναι από τους δύτες.

Δεν μπορεί κανείς να πετάξει στις κορυφές όταν είναι ανίκανος για τα βάθη.

Στο βυθό κατοικεί η θλίψη, στα ύψη η αγωνία.

Πάνω από το ηλιοβασίλεμα όλων των αιώνων, μια μοναδική αυγή ανατέλλει ανάμεσα σε δύο διαφορετικά δειλινά.

Μέσα στο παρθένο φως αυτής της μοναδικής αυγής, η θλίψη του δύτε που βρίσκεται μέσα μας πρέπει να ενωθεί με την αγωνία του αειτού που επίσης ζει μέσα μας, για να γιορτάσουμε τον τραγικό και γόνιμο γάμο της αέναης ανανέωσης.

Την ανανέωση του προσωπικού «Εγώ» ανάμεσα στις συλλογικές τρικυμίες και τους κοινωνικούς τυφώνες.

Γιατί η αιώνια μοναξιά είναι μόνο για τους αγίους που αναγνωρίζουν στο θεό τη μαρτυρία τους. Εμείς όμως είμαστε οι άθεοι απόγονοι της μοναξιάς.

Είμαστε οι μοναχικοί δαίμονες χωρίς μαρτυρία.

Στον πάτο θέλουμε να ζήσουμε την πραγματικότητα της θλίψης – στα ύψη τη θλίψη του ονείρου...

Για να ζήσουμε όλες τις μάχες, όλες τις ήττες, όλες τις νίκες, όλα τα όνειρα, όλες τις λύπες και όλες τις ελπίδες έντονα και επικίνδυνα.

Και θέλουμε να τραγουδήσουμε στον ήλιο- θέλουμε να ουρλιάξουμε στους ανέμους!

Γιατί ο εγκέφαλός μας είναι μια λαμπερή πυρά όπου η μεγάλη φωτιά της σκέψης τριζει και καίει σε τρελά και χαρούμενα βασανιστήρια.

Γιατί η αγνότητα όλων των αυγών, η φλόγα όλων των μεσημεριών, η μελαγχολία όλων των ηλιοβασιλέματος, η σιωπή όλων των τάφων, το μίσος όλων των καρδιών, το μουρμούρισμα όλων των δασών και το χαμόγελο όλων των άστρων είναι οι μυστηριώδεις νότες που συνθέτουν τη μυστική μουσική του μυαλού μας που ξεχειλίζει από ζωτική πληθωρικότητα.

Γιατί στο βάθος της καρδιάς μας ακούμε μια φωνή που μιλάει για την ανθρώπινη εξατομίκευση, μια φωνή τόσο αριστοτεχνική και σθεναρή που, πολλές φορές, ενώ την ακούμε, νιώθουμε φόβο και τρόμο.

Επειδή η φωνή που μιλάει είναι η φωνή Του: ο φτερωτός Δαίμονας από τα βάθη μας.

XI

Μέχρι τώρα, έχει αποδειχθεί...

Η ζωή είναι θλίψη!

Αλλά έχουμε μάθει να αγαπάμε τη θλίψη για να αγαπάμε τη ζωή!

Γιατί αγαπώντας τη θλίψη μάθαμε να αγωνιζόμαστε.

Και στον αγώνα – στον αγώνα και μόνο – βρίσκεται η χαρά της ζωής μας.

Το να μένουμε σε αναστολή στα μισά του δρόμου δεν είναι καθήκον μας.

Ο μισός κύκλος συμβολίζει το αρχαίο «ναι και όχι».

Την αδυναμία της ζωής και του θανάτου.

Είναι ο κύκλος του σοσιαλισμού, του οίκτου και της πίστης.

Αλλά εμείς δεν είμαστε σοσιαλιστές...

Είμαστε αναρχικοί. Και ατομικιστές, και μηδενιστές, και αριστοκράτες.

Επειδή προερχόμαστε από τα βουνά.

Από κοντά στα αστέρια.

Ερχόμαστε από τα ύψη: για να γελάμε και να καταριόμαστε!

Ήρθαμε να ανάψουμε ένα δάσος από πυρές πάνω στη γη για να τη φωτίσουμε κατά τη διάρκεια της νύχτας που προηγείται του μεγάλου μεσημεριού.

Και οι πυρές μας θα σβήσουν όταν η φωτιά του ήλιου ξεσπάσει μεγαλοπρεπώς πάνω από τη θάλασσα. Και αν δεν έρθει αυτή η μέρα, οι πυρές μας θα συνεχίσουν να τρίζουν τραγικά μέσα στο σκοτάδι της αιώνιας νύχτας.

Επειδή αγαπάμε όλα όσα είναι σπουδαία.

Είμαστε οι εραστές κάθε θαύματος, οι προαγωγοί κάθε θαύματος, οι δημιουργοί κάθε θαύματος!

Ναι: το ξέρουμε!

Για σας, τα μεγάλα πράγματα είναι τόσο στο καλό όσο και στο κακό.

Αλλά εμείς ζούμε πέρα από το καλό και το κακό, γιατί όλα τα σπουδαία ανήκουν στην ομορφιά.

Ακόμα και το «έγκλημα».

Ακόμα και η «διαστροφή».

Ακόμα και η «θλίψη».

Και θέλουμε να είμαστε σπουδαίοι όπως το έγκλημά μας!

Για να μην το συκοφαντήσουμε.

Θέλουμε να γίνουμε σπουδαίοι σαν τη διαστροφή μας!

Για να την κάνουμε συνειδητή.

Θέλουμε να γίνουμε μεγάλοι σαν τη θλίψη μας.

Για να είμαστε άξιοι της.

Επειδή προερχόμαστε από τα ύψη. Από το σπίτι της Ομορφιάς. Ήρθαμε να υψώσουμε ένα δάσος από πυρσούς πάνω στη γη για να τη φωτίσουμε κατά τη διάρκεια της νύχτας που προηγείται του μεγάλου μεσημεριού.

Μέχρι την ώρα κατά την οποία η φωτιά του ήλιου ξεσπά μεγαλόπρεπα πάνω από τη θάλασσα.

Επειδή θέλουμε να γιορτάσουμε τη γιορτή του μεγάλου ανθρώπινου θαύματος.

Θέλουμε το μυαλό μας να δονείται σε ένα νέο όνειρο.

Θέλουμε αυτό το τραγικό κοινωνικό σούρουπο να δώσει στο «εγώ» μας κάποιο ήρεμο και συναρπαστικό προσάναμμα του παγκόσμιου φωτός.

Γιατί είμαστε οι μηδενιστές των κοινωνικών φαντασμάτων.

Γιατί ακούμε τη φωνή του αίματος που φωνάζει από το υπέδαφος.

Ετοιμάζουμε τις παραβάνες και τους πυρσούς, ω νεαροί ανθρακωρύχοι. Η άβυσσος μας περιμένει. Στο τέλος θα βουτήξουμε μέσα της: Προς το δημιουργικό μηδέν.

XII

Ο μηδενισμός μας δεν είναι χριστιανικός μηδενισμός.

Δεν αρνούμαστε τη ζωή.

Όχι! Είμαστε οι μεγάλοι εικονοκλάστες του ψέματος.

Κι όλα όσα έχουν ανακηρυχθεί «ιερά» είναι ένα ψέμα.

Εμείς είμαστε εχθροί των «ιερών».

Και για 'σάς ένας νόμος είναι «ιερός», μια κοινωνία «ιερή»,
μια ηθική «ιερή», μια ιδέα «ιερή»!

Αλλά εμείς – οι κάτοχοι και εραστές της ανηλεούς δύναμης και της
ξεροκέφαλης ομορφιάς, της θελκτικής ιδέας – εμείς, οι εικονοκλάστες όλων
των καθαγιασμένων – γελάμε σατανικά με ένα υπέροχο, μεγάλο και
κοροϊδευτικό γέλιο.

Γελάμε...

Και γελώντας, στρέφουμε το τόξο της παγανιστικής μας θέλησης για τη διαρκή
απόλαυση, τεντωμένο προς την πλήρη ακεραιότητα της ζωής

Και γράφουμε τις αλήθειες μας με γέλιο.

Και γράφουμε τα πάθη μας με αίμα.

Και γελάμε!...

Γελάμε το υπέροχο, υγιές και κόκκινο γέλιο του μίσους.

Γελάμε το υπέροχο μπλε και φρέσκο γέλιο της αγάπης.

Γελάμε!

Αλλά γελώντας, θυμόμαστε, με μέγιστη σοβαρότητα, να είμαστε ο νόμιμος
απόγονος και ο επάξιος κληρονόμος μιας σπουδαιάς ελευθεριακής
αριστοκρατίας, που μας μετέδωσε σατανικά ξεσπάσματα τρελού ηρωισμού στο
αίμα, και κύματα ποίησης μονοφωνιών, τραγουδιών στη σάρκα!

Ο εγκέφαλός μας είναι μια λαμπερή πυρά, όπου η φωτιά των σκέψεων καίει σε χαρούμενα βάσανα.

Ο νους μας είναι μια μοναχική όαση, συνεχώς ανθισμένη και κεφάτη, όπου μυστική μουσική τραγουδάει την περίπλοκη μελωδία του φτερωτού μας μυστηρίου.

Και στον εγκέφαλό μας όλοι οι άγγελοι των βουνών μας κραυγάζουν, στη σάρκα μας όλες οι θύελλες της θάλασσας μας φωνάζουν, όλες οι Νύμφες του Κακού, τα όνειρά μας είναι πραγματικοί παράδεισοι κατοικημένοι από παρθένες μούσες.

Είμαστε οι αληθινοί δαίμονες της Ζωής.

Οι πρόδρομοι της εποχής.

Οι πρώτες αναγγελίες!

Η ζωική αφθονία μας μας μεθάει με δύναμη και περιφρόνηση.

Μας διδάσκει να περιφρονούμε το θάνατο.

XIII

Σήμερα φτάσαμε στην τραγική γιορτή ενός μεγάλου κοινωνικού δειλινού.

Το λυκόφως είναι κόκκινο.

Το ηλιοβασίλεμα είναι αιματηρό.

Το άγχος χτυπάει τα παλλόμενα φτερά του στον άνεμο.

Φτερά κόκκινα από αίμα, φτερά μαύρα από θάνατο!

Στη σκιά η Θλίψη οργάνωσε το στρατό των άγνωστων παιδιών της.

Η Ομορφιά βρίσκεται στον κήπο της Ζωής και πλέκει γιρλάντες από λουλούδια για να στεφανώσει τα κεφάλια των ηρώων.

Τα ελεύθερα πνεύματα έχουν ήδη εκτοξεύσει τους κεραυνούς τους στο λυκόφως.

Σαν πρώτες αναγγελίες φωτιάς: τα πρώτα σήματα του πολέμου!

Η εποχή μας βρίσκεται κάτω από τους τροχούς της ιστορίας.

Ο δημοκρατικός πολιτισμός στρέφεται προς τον τάφο.

Η αστική και πληβειακή κοινωνία συντριβεται θανάσιμα, αδυσώπητα! Το φασιστικό φαινόμενο είναι η πιο σίγουρη και αδιάψευστη απόδειξη γι' αυτό.

Για να το αποδείξουμε, θα χρειαζόταν μόνο να γυρίσουμε πίσω στο χρόνο και να αμφισβητήσουμε την ιστορία.

Αλλά δεν υπάρχει καμία ανάγκη για κάτι τέτοιο!

Το παρόν μιλάει με άφθονη ευγλωττία!

Ο φασισμός δεν είναι παρά ο σπασμωδικός και σκληρός πόνος μιας κοινωνίας των πληβείων, ευνουχισμένης και χυδαίας, που βασανίζεται τραγικά πνιγμένη στο τέλμα των ελαττωμάτων της και των δικών της ψεμάτων.

Αυτός – ο φασισμός – γιορτάζει αυτά τα πανηγύρια του με πυρές από φλόγες και μοχθηρά όργανα αίματος.

Αλλά από το ζοφερό τσαλάκωμα των ωχρών πυρκαγιών της, δεν λάμπει ούτε μια σπιθαμή δυναμικής, καινοτόμου πνευματικότητας, ενώ το αίμα που χύνει μεταμορφώνεται σε κρασί που οι πρόδρομοι της εποχής συγκεντρώνουν σιωπηλά στα κόκκινα δισκοπότηρα του μίσους, απευθυνόμενοι σε αυτό ως το ηρωικό ποτό για να κοινωνήσουν όλους τους απογόνους της κοινωνικής θλίψης που καλούνται στη γιορτή του λυκόφωτος.

Γιατί οι μεγάλοι πρόδρομοι της εποχής είναι τα αδέρφια και οι φίλοι των απογόνων της θλίψης.

Της θλίψης που αγωνίζεται.

Της θλίψης που σηκώνεται.

Της θλίψης που δημιουργεί.

Θα πάρουμε αυτούς τους άγνωστους αδελφούς από το χέρι για να προχωρήσουμε μαζί ενάντια σε όλα τα «όχι» της άρνησης και να ανέβουμε μαζί προς όλα τα «ναι» της επιβεβαίωσης – προς μια νέα πνευματική αυγή – προς νέα μεσημέρια της ζωής.

Γιατί είμαστε εραστές του κινδύνου- οι ριψοκίνδυνοι σε όλα τα εγχειρήματα, οι κατακτητές του αδύνατου, οι προαγωγοί και οι προπομποί όλων των «προσπαθειών»!

Επειδή η ζωή είναι μια προσπάθεια!

Μετά τον αρνητικό εορτασμό του κοινωνικού δειλινού, θα γιορτάσουμε την τελετή του «εγώ»: το μεγάλο μεσημέρι του ολοκληρωμένου και πραγματικού ατόμου.

Έτσι ώστε η νύχτα να μη θριαμβεύσει πια.

Έτσι ώστε το σκοτάδι να μην μας περιβάλλει πια.

Έτσι ώστε η μεγαλειώδης φωτιά του ήλιου να διαιωνίσει τη γιορτή του φωτός στον ουρανό και στη θάλασσα.

XIV

Ο φασισμός είναι ένα εμπόδιο υπερβολικά φευγαλέο και ανίσχυρο για να εμποδίσει την πορεία της ανθρώπινης σκέψης που ξεπερνά κάθε φράγμα και ξεχειλίζει πέρα από κάθε όριο, ανακινώντας τη δράση στο δρόμο της.

Ο φασισμός είναι ανίκανος επειδή είναι ωμή δύναμη.

Είναι ύλη χωρίς πνεύμα, είναι νύχτα χωρίς αυγή.

Ο φασισμός είναι το άλλο πρόσωπο του σοσιαλισμού.

Και οι δύο είναι σώματα χωρίς πνεύμα.

XV

Ο σοσιαλισμός είναι η υλική δύναμη που, λειτουργώντας ως σκιά ενός δόγματος, αναλύεται και διαλύεται σε ένα πνευματικό «όχι».

Ο φασισμός είναι ένας φυματικός του πνευματικού «όχι» που στοχεύει – κακόμοιρα – σε ένα υλικό «ναι».

Και τα δύο στερούνται την θεληματική ποιότητα.

Είναι οι βαρεμένοι του χρόνου – οι καιροσκόποι της πράξης!

Είναι ανπιδραστικοί και συντηρητικοί.

Είναι αποκρυσταλλωμένα απολιθώματα που ο πεισματάρικος δυναμισμός της ιστορίας που περνάει θα τα σαρώσει μαζί.

Γιατί, στο θεληματικό πεδίο των ηθικών και πνευματικών αξιών, οι δύο εχθροί είναι ίσοι.

Και είναι γνωστό ότι όταν γεννιέται ο φασισμός, μόνο ο σοσιαλισμός είναι άμεσος συνεργός και υπεύθυνος πατέρας του.

Διότι, αν όταν το έθνος, αν το κράτος, αν η δημοκρατική Ιταλία, αν η αστική κοινωνία έτρεμε με πόνο και αγωνία στα ροζιασμένα και δυνατά χέρια του εξεγερμένου «προλεταριάτου», ο σοσιαλισμός δεν είχε παρεμποδίσει ευτελώς την τραγική θανάσιμη λαβή – χάνοντας τα λυχνάρια της λογικής μπροστά στα ορθάνοιχτα μάτια του – σίγουρα ο φασισμός δεν θα είχε καν γεννηθεί, πόσο μάλλον να ζήσει.

Αλλά ο αμήχανος κολοσσός χωρίς μυαλό αφήνεται στη συνέχεια να πάρει τα πάνω του – από φόβο μήπως οι αλήτες της ιδέας ωθήσουν το κίνημα της εξέγερσης πέρα από το καθορισμένο όριο – σε ένα πολύ χυδαίο παιχνίδι κακόκεφου συντηρητικού οίκτου και ψεύτικης ανθρώπινης αγάπης.

Έτσι, η αστική Ιταλία, αντί να πεθάνει, ανέδειξε...

Ανέδειξε τον φασισμό!

Γιατί ο φασισμός είναι το καχεκτικό και παραμορφωμένο πλάσμα που γέννησε η ανίκανη αγάπη του σοσιαλισμού για την αστική τάξη.

Ο ένας είναι ο πατέρας και ο άλλος η μητέρα. Αλλά κανένας από τους δύο δεν θέλει την ευθύνη γι' αυτό.

Ίσως το θεωρούν ως ένα παιδί πολύ τερατώδες.

Και αυτός είναι ο λόγος που το αποκαλούν «μπάσταρδο»!

Και παίρνει εκδίκηση.

Ήδη αρκετά άθλιο που γεννήθηκε έτσι, επαναστατεί ενάντια στον πατέρα και προσβάλλει τη μητέρα...

Και ίσως έχει λόγο...

Αλλά εμείς, εμείς τα βγάζουμε όλα αυτά στην ιστορία.

Για την ιστορία και την αλήθεια, όχι για τον εαυτό μας.

Για μας ο φασισμός είναι ένα δηλητηριώδες μανιτάρι που φυτεύτηκε αρκετά καλά στη σάπια καρδιά της κοινωνίας, αυτό μας αρκεί.

XVI

Μόνο οι σπουδαιότεροι αλήτες της ιδέας μπορούν – και πρέπει – να αποτελέσουν το φωτεινό πνευματικό στήριγμα της θυελλώδους επανάστασης, που προχωράει με ζοφερότητα στον κόσμο.

Το αίμα απαιτεί αίμα.

Αυτό είναι αρχαία ιστορία!

Δεν μπορεί πλέον να γυρίσει πίσω.

Το να προσπαθήσει να γυρίσει πίσω – όπως κάνει ο σοσιαλισμός – θα ήταν ένα άχρηστο και μάταιο έγκλημα.

Πρέπει να βουτήξουμε στην άβυσσο.

Πρέπει να απαντήσουμε στη φωνή των νεκρών.

Των νεκρών που έπεσαν με τεράστια χρυσά αστέρια στις κόρες των ματιών τους.

Είναι απαραίτητο να καλλιεργήσουμε το έδαφος.

Να απελευθερώσουμε το αίμα από το υπέδαφος.

Γιατί θέλει να ανυψωθεί στα αστέρια.

Θέλει να κάψει τις καλές του αδελφές, φωτεινές και μακρινές, που τις είδαν να πεθαίνουν.

Οι νεκροί, οι νεκροί μας, μιλούν:

«Πεθάναμε με τα αστέρια στα μάτια μας.

Πεθάναμε με τις ακτίνες του ήλιου στις κόρες των ματιών μας.

Πεθάναμε με καρδιές πρησμένες από όνειρα.

Πεθάναμε με το τραγούδι της πιο όμορφης ελπίδας στο μυαλό μας.

Πεθάναμε με τη φωτιά μιας ιδέας στο μυαλό μας.

Πεθάναμε...»

Πόσο θλιβερός πρέπει να είναι ο θάνατος όπως πέθαναν οι άλλοι – όχι οι δικοί μας νεκροί – χωρίς όλα αυτά στον εγκέφαλο, στο πνεύμα, στην καρδιά, στα μάτια, στις κόρες των ματιών!

Ω, νεκροί, ω, νεκροί! Ω, νεκροί μας! Ω φωτεινοί πυρσοί! Ω φλεγόμενοι φάροι!
Ω πυρές που τρίζουν! Ω νεκροί...

Εδώ είναι, είμαστε στο λυκόφως.

Η τραγική γιορτή του μεγάλου κοινωνικού δειλινού πλησιάζει.

Ο μεγάλος μας νους ανοίγεται ήδη προς το μεγάλο υπόγειο φως, ω νεκροί!

Γιατί κι εμείς έχουμε τα αστέρια στα μάτια μας, τον ήλιο στις κόρες των ματιών μας, το όνειρο στην καρδιά μας, το τραγούδι της ελπίδας στο μυαλό μας και, στο μυαλό μας, μια ιδέα.

Ναι, κι εμείς, κι εμείς!

Ω νεκροί, ω νεκροί! Ω, νεκροί μας! Ω, πυρσοί! Ω φάροι! Ω πυρές!

Σας ακούσαμε να μιλάτε στην ιερή σιωπή των βαθιών μας νυκτών.

Είπατε:

«Θέλαμε να ανεβούμε στον ουρανό του ελεύθερου ήλιου...

Θέλαμε να ανεβούμε στον ουρανό της ελεύθερης ζωής...

Θέλαμε να ανεβούμε εκεί πάνω, όπου κάποτε κοιούσαν τα διεισδυτικά μάτια του παγανιστή ποιητή:

Εκεί όπου οι μεγάλες σκέψεις αναδύονται και στέκονται σαν απαραβίαστες βελανιδιές ανάμεσα στους ανθρώπους – εκεί όπου η ομορφιά κατεβαίνει, επικαλούμενη από τους αγνούς ποιητές, και στέκεται γαλήνια ανάμεσα στους ανθρώπους – εκεί όπου η αγάπη δημιουργεί ζωή και αναπνέει χαρά!

Εκεί ψηλά, όπου η ζωή πανηγυρίζει και επεκτείνεται σε πλήρη αρμονία μεγαλείου...

Και γι' αυτό, γι' αυτό το όνειρο αγωνιστήκαμε, γι' αυτό το μεγάλο όνειρο πεθάναμε...

Και ο αγώνας μας ονομάστηκε έγκλημα.

Αλλά το «έγκλημά» μας πρέπει να θεωρηθεί μόνο ως τιάνια γενναιότητα, ως προμήθεια προσπάθεια για απελευθέρωση.

Γιατί είμαστε οι εχθροί κάθε υλικής κυριαρχίας και κάθε πνευματικής ισοπέδωσης.

Γιατί, πέρα από κάθε σκλαβιά και κάθε δόγμα, είδαμε τη ζωή να χορεύει ελεύθερη και γυμνή.

Και ο θάνατός μας πρέπει να σας διδάξει την ομορφιά της ηρωικής ζωής!"

Ω νεκροί, ω νεκροί! Ω, νεκροί μας...

Ακούσαμε τη φωνή σας...

Την ακούσαμε να μιλάει με αυτόν τον τρόπο στην ιερή σιωπή των βαθιών μας νυχτών.

Βαθιά, βαθιά, βαθιά!

Επειδή είμαστε ευαίσθητοι.

Η καρδιά μας είναι ένας πυρσός, το μυαλό μας είναι ένας φάρος, ο εγκέφαλός μας είναι μια πυρά!...

Είμαστε η ψυχή της ζωής!...

Είμαστε αυτοί που πίνουν τη δροσιά από το δυσκοπότερο των λουλουδιών.

Αλλά τα λουλούδια έχουν λαμπερές ρίζες προσκολλημένες στο σκοτάδι της γης.

Σε αυτή τη γη που έχει πει το αίμα σας.

Ω, νεκροί! Ω, νεκροί μας!

Αυτό, το αίμα σας που φωνάζει, που βρυχάται, που θέλει να απελευθερωθεί από τη φυλακή του για να εκσφενδονιστεί προς τον ουρανό και να κατακτήσει τα αστέρια!

Αυτές, οι μακρινές και φωτεινές αδελφές σας που σας είδαν να πεθαίνετε. Και εμείς – οι αλήτες του πνεύματος, οι μοναχικοί της ιδέας – θέλουμε το μυαλό μας, ελεύθερο και μεγάλο, να ανοίξει διάπλατα τα φτερά του στον ήλιο.

Θέλουμε να γιορτάσουμε το κοινωνικό σούρουπο σε αυτό το λυκόφως της αστικής κοινωνίας, έτσι ώστε η τελική μαύρη νύχτα να γίνει βερμιγιόν με αίμα.

Γιατί τα παιδιά της αυγής πρέπει να γεννηθούν από αίμα... Γιατί τα τέρατα του σκοταδιού πρέπει να σκοτωθούν από την αυγή...

Γιατί οι νέες ατομικές ιδέες πρέπει να γεννηθούν μέσα από κοινωνικές τραγωδίες...

Γιατί οι νέοι άνθρωποι πρέπει να σφυρηλατηθούν στη φωτιά!

Και μόνο μέσα από την τραγωδία, τη φωτιά και το αίμα θα γεννηθεί ο αληθινός, βαθύς Αντίχριστος της ανθρωπότητας και της σκέψης.

Το αληθινό παιδί της γης και του ήλιου.

Ο Αντίχριστος πρέπει να γεννηθεί από τα καπνίζοντα ερείπια της επανάστασης για να ζωντανέψει τα παιδιά της νέας αυγής.

Γιατί ο Αντίχριστος είναι αυτός που έρχεται από την άβυσσο για να ξεπεράσει κάθε όριο.

Είναι ο πεισματάρης εχθρός της κρυστάλλωσης, της προκαθιέρωσης, της συντήρησης!...

Είναι αυτός που θα οδηγήσει το ανθρώπινο γένος μέσα από τη μυστηριώδη σπηλιά του αγνώστου στην αέναη αποκάλυψη νέων πηγών ζωής και σκέψης.

Και εμείς – τα ελεύθερα πνεύματα, οι άθεοι της μοναξιάς, οι δαίμονες της ερήμου χωρίς μάρτυρες – έχουμε ήδη σπρώξει τους εαυτούς μας προς τις πιο ακραίες κορυφές.

Γιατί – μαζί μας – τα πάντα πρέπει να ωθούνται στις μέγιστες συνέπειές τους.

Ακόμα και το μίσος.

Ακόμα και η βία.

Ακόμα και το έγκλημα!

Γιατί το μίσος δίνει δύναμη.

Η βία αποπροσανατολίζει.

Το έγκλημα ανανεώνει.

Η σκληρότητα δημιουργεί.

Και εμείς θέλουμε να ξεδοντιάσουμε, να ανανεώσουμε, να δημιουργήσουμε!

Γιατί ό,τι επισκιάζει τη χυδαιότητα πρέπει να ξεπεραστεί.

Γιατί ό,τι ζει πρέπει να είναι σπουδαίο.

Γιατί όλα όσα είναι σπουδαία ανήκουν στην ομορφιά!

Και η ζωή πρέπει να είναι όμορφη!

XVII

Σκοτώσαμε το «καθήκον», ώστε η διακαής επιθυμία μας για ελεύθερη αδελφοσύνη να αποκτήσει ηρωική γενναιότητα στη ζωή.

Σκοτώσαμε τον «οίκτο» γιατί είμαστε βάρβαροι ικανοί για μεγάλη αγάπη.

Σκοτώσαμε τον «αλτρουισμό» επειδή είμαστε γενναιόδωροι εγωιστές.

Σκοτώσαμε τη «φιλανθρωπική αλληλεγγύη» για να ξεθάψει ο κοινωνικός άνθρωπος το πιο κρυφό του «Εγώ» και να βρει τη δύναμη του «Μοναδικού».

Γιατί το ξέρουμε. Η ζωή έχει κουραστεί να έχει καχεκτικούς εραστές.

Γιατί η γη έχει κουραστεί να νιώθει ότι ποδοπατείται από μακριές φάλαγγες νάνων που ψέλνουν Χριστιανικές προσευχές.

Και τέλος, γιατί κουραστήκαμε από τα αδέρφια μας, κουφάρια ανίκανα για ειρήνη και πόλεμο. Κατώτερα από το μίσος και την αγάπη.

Είμαστε κουρασμένοι και αηδιασμένοι.

Ναι, αρκετά κουρασμένοι: αρκετά αηδιασμένοι!

Και τότε αυτή η φωνή των νεκρών...

Των νεκρών μας!

Η φωνή του αίματος που φωνάζει από το υπέδαφος!

Του αίματος που θέλει να ελευθερωθεί από τη φυλακή του για να εκοφενδονιστεί προς τον ουρανό και να κατακτήσει τα αστέρια!

Εκείνα τα αστέρια που – να είναι ευλογημένα – έλαμπαν στις κόρες των ματιών τους την τελευταία στιγμή του θανάτου, μετατρέποντας τα ονειροπόλα μάτια τους σε αχανείς δίσκους από χρυσό.

Γιατί τα μάτια των νεκρών – των δικών μας νεκρών – είναι δίσκοι από χρυσό.

Είναι φωτεινοί μετεωρίτες που περιπλανώνται στο άπειρο για να μας δείξουν το δρόμο.

Ο δρόμος χωρίς τέλος που είναι το μονοπάτι προς την αιωνιότητα.

Τα μάτια των νεκρών μας μάς λένε το «γιατί» της ζωής, δείχνοντάς μας τη μυστική φωτιά που καίει στο μυστήριό μας. Σε αυτό το μυστικό μας μυστήριο που κανείς δεν έχει τραγουδήσει μέχρι τώρα...

Αλλά σήμερα το λυκόφως είναι κόκκινο...

Το ηλιοβασίλεμα είναι καλυμμένο με αίμα...

Είμαστε κοντά στην τραγική γιορτή του μεγάλου κοινωνικού δειλινού. Ήδη, στις καμπάνες της ιστορίας, ο χρόνος έχει χτυπήσει τα πρώτα πρωινά χτυπήματα μιας νέας ημέρας.

Αρκετά, αρκετά, αρκετά!

Είναι η ώρα της κοινωνικής τραγωδίας!

Θα καταστρέψουμε γελώντας.

Θα βάλουμε φωπιές γελώντας.

Θα σκοτώσουμε γελώντας.

Θα απαλλοτριώσουμε γελώντας.

Και η κοινωνία θα πέσει.

Η πατρίδα θα πέσει.

Η οικογένεια θα πέσει.

Όλα θα πέσουν αφού γεννηθεί ο ελεύθερος άνθρωπος.

Αυτός που έχει μάθει τη διονυσιακή τέχνη της χαράς και του γέλιου μέσα από τα δάκρυα και τη θλίψη.

Ήρθε η ώρα να πνίξουμε τον εχθρό στο αίμα...

Ήρθε η ώρα να πλύνουμε το μυαλό μας με αίμα.

Αρκετά, αρκετά, αρκετά!

Όπως ο ποιητής μετατρέπει τη λύρα του σε σιλέτο!

Όπως ο φιλόσοφος μετατρέπει την έρευνά του σε βόμβα!

Όπως ο ψαράς μεταμορφώνει το κουπί του σε τρομερό τσεκούρι.

Όπως ο ανθρακωρύχος βγαίνει από τις αφόρητες σπηλιές των σκοτεινών ορυχείων οπλισμένος με το λαμπερό του σίδερο.

Όπως ο αγρότης μεταμορφώνει το καρποφόρο φυτό του σε πολεμική λόγχη.

Καθώς ο εργάτης μεταμορφώνει το σφυρί του σε δρεπάνι και μπαλτά.

Και εμπρός, εμπρός, εμπρός.

Ήρθε η ώρα, ήρθε η ώρα – ήρθε η ώρα!

Και η κοινωνία θα πέσει.

Η πατρίδα θα πέσει.

Η οικογένεια θα πέσει.

Όλα θα πέσουν αφού γεννηθεί ο Ελεύθερος Άνθρωπος.

Εμπρός, εμπρός, εμπρός, εμπρός, ω χαρούμενοι καταστροφείς.

Κάτω από τη μαύρη άκρη του θανάτου θα κατακτήσουμε τη Ζωή!

Γελώντας!

Και θα την κάνουμε σκλάβια μας!

Γελώντας!

Και θα την αγαπήσουμε γελώντας!

Αφού οι μόνοι σοβαροί άνθρωποι είναι αυτοί που ξέρουν να ασχολούνται ενεργά με το γέλιο.

Και το μίσος μας γελάει...

Κόκκινο γέλιο. Εμπρός!

Εμπρός, για την καταστροφή του ψέματος και των φαντασμάτων! Εμπρός, για την πλήρη κατάκτηση της ατομικότητας και της Ζωής!

ΚΡΑΥΓΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Αλλά αν ο Σωκράτης και ο Χριστός με τον παράλογο θάνατό τους έπρεπε να υποστούν φρικτά αιματηρά βάσανα, τότε όλες οι επαναστάσεις που έγιναν στο όνομά τους δεν θα ήταν εξίσου αιματηρές και παράλογες; Η νίκη του χριστιανισμού επί του αξιολήλευτου παγανισμού, η εγκαθίδρυση δημοκρατιών, οι κατακτήσεις αυτοκρατοριών, οι φιλελεύθερες, συνταγματικές ή απόλυτες μοναρχίες και δημοκρατίες – δεν ήταν όλα αυτά συνέπειες των αιματηρών χειμάρρων του πολέμου και της επανάστασης; Ο βίαιος παλμός όλων των επαναστάσεων που πολεμήθηκαν στο όνομα αρχαίων φαντασμάτων για να ανεγερθούν νέα φαντάσματα...

Ποια αξία θα μπορούσαν να έχουν αυτά τα φαντάσματα για μένα, τον εικονοκλάστη, τον δολοφόνο φαντασμάτων, τον καταστροφέα παλιών και νέων ειδώλων; Και τι όφελος θα μπορούσε να έχει για μένα ο θρίαμβος του χριστιανισμού, αφού είμαι ο κατ' εξοχήν αντιχριστιανός; Και τι θα γίνει με τις δημοκρατίες, τις μοναρχίες και όλες τις μορφές κοινωνίας που μπορούν να με δεχτούν μόνο ως «χριστιανό», «υπήκοο», «πολίτη», «μέλος» κ.λπ κ.λπ. Όλες οι μορφές κοινωνίας έχουν συστήματα για να κάνουν ένα πράγμα: να εξισώνουν! Και όλες οι μορφές κοινωνίας θεωρούν τους εαυτούς τους τέλειους. Και είναι αυτό το δόγμα της τελειότητας που εμποδίζει τον ζωνρό επαναστάτη που αρνείται να υποκλιθεί στον νέο του θεό... Και είμαι τόσο επαναστάτης που με δυσκολία αναγνωρίζω τον εαυτό μου. Και ξέρετε γιατί είμαι ένας ελάχιστα αναγνωρίσιμος επαναστάτης; Επειδή καθοδηγούμαι μόνο από την τεράστια και ασταμάτητη παρόρμηση της επιθυμίας ΜΟΥ να επεκτείνω την δύναμη της δικής μου θέλησης. Δεν καθοδηγούμαι από φαντάσματα, κάνω το δικό μου περπάτημα: δεν είναι η ψευδαισθηση μιας τέλειας κοινωνίας ή η καθολική λύτρωση της ανθρωπότητας, αλλά η απόλυτη ανάγκη να επιβεβαιώσω τις δυνατότητές μου σε πείσμα όλων των άλλων δυνάμεων.

ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΜΟΥ

Θεός

Η δημιουργία μιας αρρωστημένης φαντασίωσης. Ο κάτοικος γεροντικών και ανίκανων εγκεφάλων. Σύντροφος και παρηγορητής σάπιων πνευμάτων που γεννήθηκαν στη σκλαβιά. Ένα χάπι για τα δυσκοίλια μυαλά. Μαρξισμός για τους αδύναμους.

Ανθρωπότητα

Μια αφηρημένη λέξη με αρνητικό πρόσημο, με μεγάλη δύναμη και μικρή αλήθεια. Μια αισχρή μάσκα ζωγραφισμένη στο μοχθηρό πρόσωπο ενός πανούργου χυδαίου με σκοπό να κυριαρχήσει στο πλήθος των συναισθηματιστικών ηλιθίων και ανόητων.

Χώρα

Σωφρονιστική δουλειά για τους ημι-ευφύεις, ένας στάβλος ηλιθιότητας. Μια Κίρκη που μεταμορφώνει τους θαυμαστές της σε σκυλιά και γουρούνια. Μια πόρνη για τον αφέντη, ένας νταβατζής του ξένου. Παιδοφάγα, συκοφάντρια γονέων και χλευάστρια ηρώων.

Οικογένεια

Η άρνηση της αγάπης, της ζωής και της ελευθερίας.

Σοσιαλισμός

Πειθαρχία, πειθαρχία – υπακοή, υπακοή – σκλαβιά και άγνοια, έγκυος με την εξουσία. Ένα αστικό σώμα που παχαίνει τερατωδώς από ένα χυδαίο χριστιανικό πλάσμα. Ένα συνονθύλευμα φεικισμού, σεχταρισμού και δειλίας.

Οργανώσεις, νομοθετικά σώματα και συνδικάτα

Εκκλησίες για τους ανίσχυρους. Ενεχυροδανειστήρια για τους τσιγκούνηδες και τους αδύναμους. Πολλοί εντάσσονται για να ζουν παρασιτικά από τις πλάτες των απλοϊκών συναδέλφων τους που έχουν κάρτα. Κάποιοι εντάσσονται για να γίνουν κατάσκοποι. Άλλοι, οι πιο ειλικρινείς, εντάσσονται για να καταλήξουν στη φυλακή απ' όπου μπορούν να παρατηρούν την κακοήθεια όλων των υπολοίπων.

Αλληλεγγύη

Ο μακάβριος βωμός που χρησιμοποιείται από ικανούς κωμικούς κάθε είδους για να επιδείξουν το ιερατικό τους ταλέντο στην απαγγελία θείων λειτουργιών. Οι δικαιούχοι δεν πληρώνουν τίποτα λιγότερο από 100% εξευτελισμό.

Φιλία

Τυχεροί όσοι ήπιαν από το δυσκοπότηρό της χωρίς να προσβληθεί ή να δηλητηριαστεί η ψυχή τους. Αν υπάρχει ένα τέτοιο άτομο, το καλώ να μου στείλει τη φωτογραφία του. Είμαι σίγουρος ότι θα αντικρίσω το πρόσωπο ενός ηλίθιου.

Αγάπη

Εξαπάτηση της σάρκας και ζημιά στο πνεύμα. Ασθένεια της ψυχής, ατροφία του εγκεφάλου, αποδυνάμωση της καρδιάς, διαφθορά των αισθήσεων, ποιητικά ψέματα από τα οποία μεθάει κανείς άγρια δύο ή τρεις φορές την ημέρα για να καταναλώσει πιο γρήγορα αυτή την πολύτιμη αλλά ηλίθια ζωή. Και όμως θα προτιμούσα να πεθάνω από αγάπη. Είναι ο μόνος απατεώνας, μετά τον Ιούδα, που μπορεί να σκοτώσει με ένα φιλί.

Άνθρωπος

Μια βρώμικη πάστα δουλείας, τυραννίας, φεπκισμού, φόβου, ματαιοδοξίας – και άγνοιας. Το μεγαλύτερο αδίκημα που μπορεί να διαπράξει κανείς εναντίον ενός γαϊδάρου είναι να τον αποκαλέσει άνθρωπο.

Γυναίκα

Το πιο κτηνώδες από τα σκλαβωμένα κτήνη. Το μεγαλύτερο θύμα που σέρνεται στη γη. Και, μετά τον άνδρα, η πιο υπεύθυνη για τα προβλήματά της. Θα ήμουν περίεργος να μάθω τι περνάει από το μυαλό της όταν τη φιλάω.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ‘ΚΟΡΥΦΕΣ’

«Αισθανόμαστε απόλυτα ότι είμαστε πέρα από όλους τους ισμούς και τις θεωρίες. Θα καταπιζουμε τα έργα όλων των ηλίθιων και όλων των γραφικών που, ευτασσομένοι στις σχολές της πρωτοπορίας, προσπαθούν να επιβληθούν σε πιο πρωτότυπα μυαλά. Θα αρνηθούμε απολύτως όλα τα έργα που είναι καθαρά τεχνικής δεξιοτεχνίας, εκτός αν χρησιμεύουν για να εκφράσουν μια αισθητική εξέγερση. Σκοτεινές, παρθένες, δυνάμεις, γελαστοί καταστροφείς του αδύνατου, τολμηροί εξερευνητές των υψηλότερων κορυφών και της αβύσσου, ας βρουτοφωιάξουμε με το ουρλιαχτό της ομορφιάς μας για να συθλίψουμε τα παρασιτικά σμήνη των βρωμερών αδύναμων μυαλών».

Δεν ανακοινώνω ούτε υπόσχομαι τίποτα. Υπάρχουν πάρα πολλοί ψεύτες προφήτες που κάνουν εξαγγελίες για τη δυνατότητα μιας νέας ζωής – και υπάρχουν ακόμα περισσότεροι άξεστοι που υπόσχονται στον κόσμο νέους χριστιανούς με το ανεξαργύρωτο αίμα τους... Ποιοι είναι αυτοί; Δεν ξέρω! Δεν μπορώ να εξηγήσω!... Ξέρω ότι είμαι ένα μείγμα σεμνότητας, υπερηφάνειας, σοφίας και άγνοιας, αρετής, δειλίας και ηρωισμού, φωτός και σκοταδιού, λογικής και παραλογισμού. Αιωρούμαι πάνω από μια άβυσσο ανεξερεύνητου βάθους με το βλέμμα μου καρφωμένο σε μια μακρινή κορυφή που μπορεί να μην είναι τίποτα περισσότερο από μια ψευδαίσθηση. Ξέρω ότι μέσα μου υπάρχουν ηλιόλουστες και ανθισμένες κορφές σαν φανταστικοί καλοκαιρινοί

κήποι. Ξέρω επίσης ότι υπάρχουν σκοτεινές κρυμμένες σπηλιές που δεν θα δουν ποτέ το φως της ημέρας.

Έχω βρει μερικούς φίλους που μου μοιάζουν σε κάποιο βαθμό, στο βαθμό που τους μοιάζω σε κάποιο βαθμό, και έχουμε έρθει μαζί για να χτίσουμε ένα κρυστάλλινο σπίτι στους βράχους μιας κορυφής. Αλλά δεν είναι αυτός ο λόγος για τον οποίο θεωρούμε τους εαυτούς μας θεούς. Και υπάρχουν αετοί και υπάρχουν φίδια που, όπως και οι θεοί, αγαπούν τα παρθένα ύψη... και είμαστε κι εμείς ανάμεσά τους. Είμαστε όλοι πλάσματα, αλλά πλάσματα των κορυφών, σκυμμένοι μαζί ανάμεσα στους συμβολικούς θάμνους μιας πραγματικά ελεύθερης μορφής τέχνης. Θα καλλιεργήσουμε δηλητηριώδη άνθη αγνής ομορφιάς σε πείσμα των παμπόνηρων πιθήκων που ζουν στα κατώτερα έλη της κοινωνίας και που θα εκσφενδονίσουν τις ανίκανες κατάρρες τους προς τη φωλιά των βίαιων ερημιτών μας.

Ολοκλήρωσα τη δήλωσή μου, αλλά δεν έχω ακόμη ορίσει τον εαυτό μου. Γνωρίζω ότι ο καθένας, ακόμη και ο πιο ταπεινός θνητός, έχει το δικαίωμα να κάνει κάποια δήλωση αυτού του είδους. Αλλά πιστεύω επίσης ότι εκτός από το δικαίωμα που έχει, η αληθινή ιδιοφυΐα πρέπει να το θεωρεί ως απόλυτο καθήκον.

ΕΜΠΡΟΣ, ΕΙΚΟΝΟΚΛΑΣΤΕΣ

Η ιστορία, ο υλισμός, ο μονισμός, ο θεϊκισμός και όλοι οι ισμοί αυτού του κόσμου είναι παλιά και σκουριασμένα εργαλεία τα οποία δεν χρειάζομαι ούτε με νοιάζουν πια. Η αρχή μου είναι η ζωή και το τέλος μου είναι ο θάνατος. Επιθυμώ να ζήσω τη ζωή μου έντονα και να αγκαλιάσω τον θάνατό μου τραγικά.

Περιμένετε την επανάσταση; Ας είναι! Η δική μου ξεκίνησε εδώ και πολύ καιρό! Όταν θα είστε έτοιμοι (θεέ μου, τι ατελείωτη αναμονή!) δεν θα με πείραζε να έρθω μαζί σας για λίγο. Αλλά όταν σταματήσετε, θα συνεχίσω τον δρόμο μου προς την μεγάλη και εντυπωσιακή κατάκτηση του τίποτα!

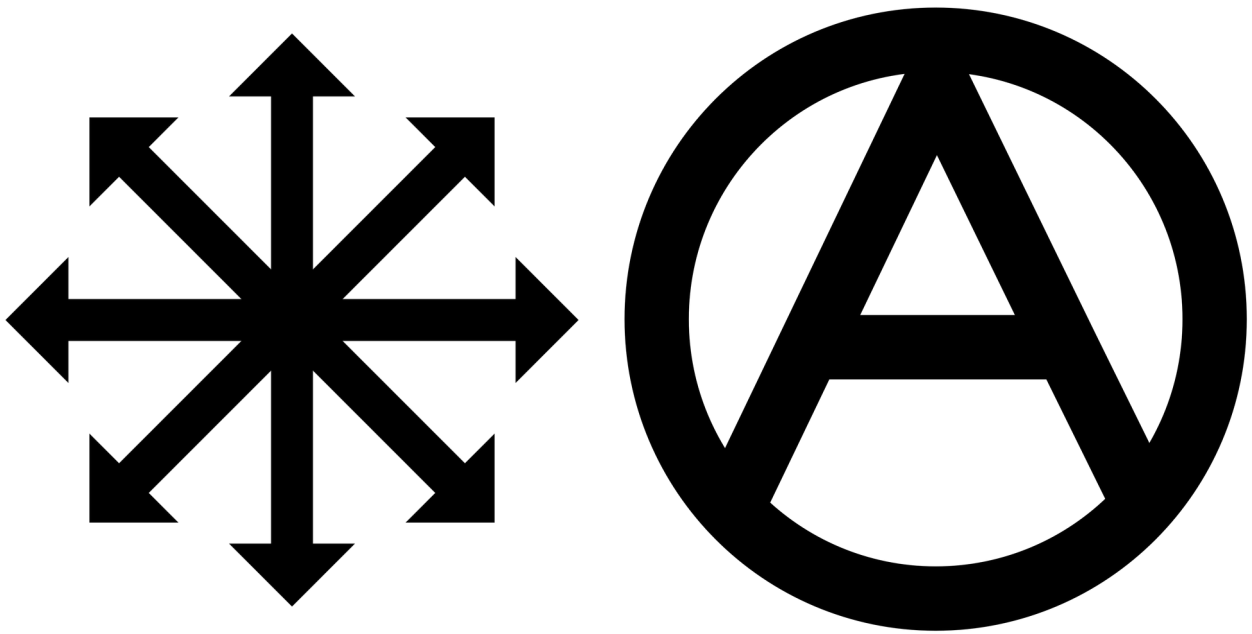
Κάθε κοινωνία που θα χτίσετε θα έχει τα όριά της. Και έξω από τα όρια κάθε κοινωνίας, θα περιπλανώνται ατίθασοι και ηρωικοί αλήτες με την άγρια και παρθένα σκέψη τους – αυτοί που δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς να σχεδιάζουν πάντα νέες και φοβερές εκρήξεις εξέγερσης! Θα είμαι ανάμεσά τους!

Και μετά από μένα, όπως και πριν από μένα, θα υπάρχουν εκείνοι που θα λένε στους συνανθρώπους τους: «Γυρίστε λοιπόν στον εαυτό σας και όχι στους θεούς και τα είδωλά σας. Βρείτε αυτό που κρύβεται μέσα σας και φέρτε το στο φως – εμφανίστε τον εαυτό σας!»

Διότι κάθε άνθρωπος που, ψάχνοντας το εσωτερικό του, εξάγει ό,τι μυστηριωδώς κρυβόταν εκεί μέσα, είναι μια σκιά που επισκιάζει κάθε μορφή κοινωνίας που μπορεί να υπάρξει κάτω από τον ήλιο!

Όλες οι κοινωνίες τρέμουν όταν η περιφρονητική αριστοκρατία των αλητών, των απρόσιτων, των μοναδικών, των ηγεμόνων του ιδανικού και των κατακτητών του τίποτα προχωρά αποφασιστικά. Ελάτε λοιπόν, εικονοκλάστες, εμπρός!

Ήδη ο προφητικός ουρανός σκοτεινιάζει και σιωπά!

Ευλογημένη Η Φλόγα

blessed-is-the-flame.espinblogs.net